

MC
110.225

1.

Dr. Anders

**ME
ADD FEL**

FELJEZETEK EGY ORVOS ÉLETÉBŐL

MC 110.225

1990

Alexa Alexandra

NE ADD FEL

– Na végre megjött – állapította meg megkönnyebbült sóhajjal Therese Mansfeld, amikor kintről egy autó zaja hallatszott. Cherry, a szálkás szőrű tascsó hangos ugatással jelezte a vendéget. Míg kiváló házvezetőnője a konyhában a kávé körül kezdett szorgoskodni, dr. Robert Anders az ajtóhoz ment, hogy kinyissa. Mint oly sokszor vasárnap, most is egyetlen rokonát, Agnes nénit várta Freiburgból.

– Te jó ég – sóhajtott fel a doktor, amikor meglátta, hogy a kocsiból nemcsak fehér hajú, határozott egyéniségű nagynénje, hanem egy karcsú, fiatal nő is kiszállt. Agnes néni kedves volt, aranyos és szinte hibátlan, de sajnos fejébe vette, hogy amilyen gyorsan csak lehet, megházasítja unokaöccsét. Újból és újból többé-kevésbé kívánatos ifjú hölgyeket hozott a bergesfeldeni orvosházba, remélve, hogy Robert Anders majd beleszeret valamelyikbe. Bár házasságközvetítési kísérletei mindedig eredménytelenek maradtak, nem

hagyta magát kedvenc tervétől eltéríteni.

Csinosnak mindenesetre csinos volt az ifjú hölgy. Sűrű sötét haja alól nagy barna szemekkel nézett, az alakja karcsú, a mozgása kecses – mindent egybevetve olyan nő, aki mellett nem lehet közönyösen elmenni.

– Szervusz, Robert – köszöntötte jókedvűen a néni. – Remélem, egyetértesz velem, hogy magammal hoztam Lohmann asszonyt? Biztos meséltem már neked az én kis Kirstinémről?

Robert Anders üdvözölte a két hölgyet. Bár Agnes néni sosem említette előtte a Kirstin Lohmann nevet, de ezt nem is találta olyan fontosnak. Az volt a döntő, hogy rendkívül tetszett neki ez a fiatal nő, ellentétben azokkal a jelöltekkel, akikkel eddig nagynénje boldogította.

Cherry dakszlizott oda, megkövetelve a neki járó figyelmet, Kirstin Lohmann lehajolt, és komolyan elbeszélgetett az okos kutyával.

– Szereti a kutyákat? – kérdezte hal-
kan Anders doktor.

– Igen, nagyon – válaszolta moso-
lyogva Kirstin Lohmann.

– Cherry ezt rögtön észreveszi – fe-
lelt rá az orvos. – Remek emberismerő.

Az orvos és a fiatal nő pillantása
találkozott. Robert Anders úgy érezte,
hogy szíve kicsit gyorsabban dobog. El
is felejtette, hogy az imént még titkon
felsóhajtott a hívatlan látogató miatt.
Sőt inkább úgy találta, hogy Agnes
néni nagyszerű teremtés, és minden
dicséretet megérdemel azért a kiváló
ötletért, hogy autójába rakta és magá-
val hozta Bergesfeldenbe Kirstin Loh-
mannt.

– Theresia, még egy terítéket te-
szünk föl – kiáltotta a légióbb hangulat-
ban, amikor beléptek a házba. – A
nagynéném vendéget hozott.

Therese Mansfeld azt felelte a
konyha felől, hogy rögtön megtesz
minden szükségeset. – Még szerencse,
hogy mégis megsütöttem az almatortát
– fűzte hozzá.

– Nekem nem kell sok sütemény –
mondta Kirstin Lohmann kicsit zavar-
tan. – Remélem, hogy tényleg nem
zavarok. Agnes néni azt gondolta, hogy
nem tesz semmit . . .

– Amiben Agnes néninek tökélete-
sen igaza volt – oszlatta szét dr. Anders
gyönyörű látogatója aggodalmait.

– Mondtam neked, hogy az unokaö-
csém boldog, ha nem kell a bogaras
öreg néniével unatkozni, Kirstin –
diadalmaskodott Agnes Anders. –
Enni mindig van elég ebben a házban.
Mansfeldné szenvedélyesen szeret főz-

ni, gyakran kérdezem magamtól, hogy
Robert hogy képes ilyen ellátás mellet-
t sovány maradni.

Dr. Anders nevetett: – Megteszi az
ember, amit lehet, nénikém. Elsősor-
ban a foglalkozásom óv meg az elhízás-
tól.

Therese Mansfeld jelent meg egy
tálcával. Néhány pillanat alatt feltett
még egy terítéket, és máris kitöltötte a
csészékbe az illatozó kávét. Tejszínt és
cukrot nyújtott oda, felvágta a tortát.
Minden vonatkozásban gondoskodott
a jelenlévők kényelméről, mielőtt maga
is asztalhoz ült.

Robert Anders éppen Kirstin Loh-
mann-nal szemben ült, és alig bírta
elfordítani pillantását az elbűvölő te-
remtésről. A délutáni nap aranyló ref-
lexeket gyújtott hullámos barna hajá-
ban. Sajnos makacsul lesütötte hosszú
pilláit, és csak a tányéron előtte lévő
almatortával foglalkozott.

Amikor a csészéért nyúlt, hogy
igyon egy korty kávét, véletlenül fel-
lökte a teli csészét, úgyhogy a kávé
kiömlött a hímzett terítőre és a padlóra
is. Finom arca sötétpiros lett. – Bocsás-
sanak meg – dadogta ijedten. – Én . . .
én olyan ügyetlen vagyok.

– Nem tesz semmit – jelentette ki
barátságosan Therese Mansfeld. –
Mindjárt hozok egy nedves kendőt.
Rögtön rendet csinálók.

– Jobban kellett volna vigyáznom –
panaszkodott Kirstin Lohmann. –
Szörnyen kínos.

– Mit gondol, mit művel itt sokszor
a mi Cherrynek – vigasztalta moso-
lyogva a doktor. – Nézze csak, már jön

is Theresia a vízzel és törülközővel. A foltok biztosan kijönnek, a csésze pedig egészben maradt. Igazán nincs ok izgalomra.

Kirstin Lohmann szorosan összezárta az ajkát, és igyekezett segíteni a házvezetőnőnek. Félrerámolta az edényt, míg Mansfeldné friss abroszt terített az asztalra. Aztán visszarakták a terítékeket.

– Látja, már rend is van – állapította meg dr. Anders.

Kirstin Lohmann azonban még mindig zavartnak tűnt. Nagyon sápadt volt, és kezével a homlokát simogatta. Most kizárólagjáért nyúlt, és egy csomag tablettát vett elő.

– Kaphatnék egy kis vizet? – kérdezte bizonytalanul. – Csak fáradtságot és munkát okozok maguknak.

Therese Mansfeld szótlanul kisietett a konyhába, hogy egy pohár vizet hozzon. Robert Anders nénikéje jelentőségteljes pillantását fogta el, de nem tudott mit kezdeni vele. Azt kérdezte magától, vajon miért izgatta fel ennyire a lényegtelen kis kellemetlenség Kirstin Lohmann. A viselkedése kissé túlzottnak, szinte hisztérikusnak tűnt.

– A gyógyszer biztosan jobban hat, ha lefekszik egy negyedóra, Lohmann asszony – mondta ezért, amint a házvezetőnő megjelent a kívánt vízzel. – Az én kedves Theresiám fel fogja kísélni a vendégszobába, ha egyetért vele. De azért nem kellene egy felborult kávéscsészét ennyire a lelkére vennie.

Kirstin Lohmann nem válaszolt. Le-

nyelt két fehér tablettát. Dr. Anders nem tudta felismerni, hogy mik azok.

– Feküdj le egy kicsit, Kirstin – tanácsolta Agnes néni is. – Robert tapasztalt orvos. Biztosan igaza van.

Kirstin Lohmann még mindig hallgatott.

Therese Mansfeld feléje biccentett. – Ha velem akarna jönni – mondta barátságosan. – Azért a pár kávéfoltért igazán ne izgassa magát. Szóra sem érdemes, és éppúgy velem is megtörténhetett volna.

Kirstin Lohmann kissé elmosolyodott, de dr. Anders jól látta, hogy kényszerítenie kellett magát. Nyilvánvaló volt, hogy valamiféle fájdalomtól szenved most.

– Olyan kedves hozzám, Mansfeldné – mondta halkán Kirstin. – Tényleg szívesen lefeküdnék egy kicsit.

– Nagyon okos – jelentette ki a házvezetőnő. – Akkor menjünk. – Erős karjával a fiatalasszonyba karolt és kivezette.

Dr. Robert Anders elgondolkodva nézett az oly különböző két ember után. Felriadt, amikor nénikéje azt mondta: – Így legalább alkalmam van zavartalanul beszélni veled. Már egész idő alatt azon töprengtem, hogy tudnék veled négy szemközt beszélni.

Dr. Anders várakozásteljesen nézett nagynénjére. Nagyon is jól ismerte ezt a bevezetést. Most majd megmondja neki, hogy Kirstin Lohmann épp a neki megfelelő feleség lenne. Ilyenkor legtöbbször sok ügyességet és diplomá-

ciát kellett latba vetnie, hogy megvilá-
gítsa nénikéjének, mégis inkább rá
magára kell bízva a döntést, hogy akar-
e és mikor megnősülni. Lassacskán
valóságos allergia fejlődött ki benne az
Agnes néni által bemutatott jelöltekkel
szemben. De Kirstin Lohmann-nal
más volt a helyzet. Rendkívül kíváncsi
volt rá, mit fog a nagynénje közölni
vele.

– Kezdded, nénikém – biztatta. –
Csupa fül vagyok.

Agnes Anders nem viszonozta uno-
kaöccse mosolyát. Jóságos arca inkább
mélységes komolyságot tükrözött.

– Azt hittem, beszéltem már neked
Kirstinről, Robert – kezdte lehalkított
hangon. – Nagyon jó barátnóm volt az
édesanyja. Sajnos már meghalt. Azóta
Kirstin mintegy anyahelyettesnek te-
kint engem. Ha gondjai vannak, hoz-
zám jön, hogy elpanaszolja. Persze ál-
talában nincs túl sok ideje. Telefonon
szoktunk beszélni. Ma jól adódott,
ezért rövid úton magammal hoztam. A
férje ugyanis elutazott a hét végére.

Robert Anders lélegzet után kapko-
dott. – A férje? – kérdezte megdöbben-
ten. – A férjéről beszéltél?

A néni egyetértően bólintott fehér
loknis fejével: – Hát persze, Robert!
Kirstin egy kollégához ment férjhez.
Dr. Klaus Lohmann-nak hívják. Van
egy aranyos négyéves kislánya is.

Dr. Anders nehezen rejtette el csaló-
dottságát. Épp Kirstin Lohmann tet-
szett meg neki. Semmi kifogása sem
lett volna a vele kötendő barátság ellen
– de lám, ott a férj, méghozzá egy
kolléga, és ráadásul egy gyerek is. Mi

az ördögnek hozta akkor Agnes néni
ezt az elragadó, de hozzáférhetetlen
teremtést Bergesfeldenbe?

Még mielőtt Robert Anders felte-
hette volna erre vonatkozó kérdését,
Agnes néni már folytatta is: – Aggó-
dom Kirstinért, Robert. Ezért ragad-
tam meg az alkalmat, hogy elhozzam
hozzád.

– Talán beteg? – vetette közbe az
orvos.

– Nem tudom, Robert. Senki sem
mondhatja ezt meg pillanatnyilag biz-
tosan.

– De hát ha a férje orvos . . .

– Hadd magyarázzam el neked a
dolgot, Robert. Vissza kell térnem Kir-
stin anyjára. Sokáig szenvedett, mire
meghalt. Szörnyű hónapok voltak. Az
orvosok sajnos nem tudták megmente-
ni.

– Rákja volt? – kérdezte halkán Ro-
bert Anders.

– Agytumorja volt. Hogy rosszin-
dulatú vagy sem, azt én nem tudom.
Mindenesetre operálhatatlan volt és
halálos. A szerencsétlen asszony olyan
fejfájásoktól szenvedett, amelyek ellen
a legerősebb gyógyszerek sem használ-
tak már. Bár az orvosok biztosak voltak
benne, hogy ebben a tragikus esetben
már semmit sem lehet tenni, Kirstin
férje az utolsó percig reményt és a
közeli gyógyulás hitét keltette az anyó-
sában. Ennek a viselkedésnek most
tragikus következményei vannak.

– Hogyhogy, Agnes néni? Elmu-
lasztott valamit? Meg lehetett volna
menteni a kolléga anyósát?

– Ó, nem, azt nem hiszem, Robert.

El volt veszve, bár ő maga nem tudta. Most nem is a halotról van szó, hanem Kirstin Lohmannról!

– Mit akarsz ezzel mondani? – Robert Anders csak nagy fáradsággal tudta izgatottságát elrejtetni.

– Az én szegény kis Kirstinem egy ideje fejfájástól szenved, ami néha rettenetesen gyötri. Nyilván rohamokról van szó, amelyek jönnek és elmúlnak. És ezért Kirstin rettenetesen fél, hogy neki is tumorja van.

– Az ilyen félelmek ellen egyet lehet tenni, nénikém. Alapos vizsgálatot.

– Kirstin nem mert őszintén beszélni a férjével, Robert – válaszolta szomorúan Agnes néni. – Ismeri a felfogását, és attól fél, hogy öelöle is éppúgy elhallgatná az igazságot, mint annak idején az anyja elől. Valóságos ördögi kör, amelyből nem tud kijutni, mert természetesen nem szeretne a férje háta mögött felkeresni egy orvost, hogy tisztába jöjjön a helyzetével. Ehhez jön még az is, hogy egy másik orvosnak sem tudna fenntartás nélkül hinni. Túlságosan élénken emlékszik még az orvosok viselkedésére az anyja esetében. Így aztán egyre csak tologatja a dolgot, és nem tesz semmit. Mivel én bizonyos fokig az édesanyját helyettesítem, kötelességem, hogy segítsek rajta. Ezért hoztam el hozzád.

Robert Anders csak némi habozás után felelt. – Eddig nincs rá bizonyíték, Agnes néni, hogy az ilyen betegségek örökletesek. De az nagyon is előfordul, hogy bizonyosfajta tumorokat ismételtén állapítanak meg egy családban. Semmiképp sem szabad a fejfájá-

saiból elhamarkodott következtetéseket levonni. Meg tudom érteni, hogy Lohmann-nét a panaszai az édesanya szenvedéseire emlékeztetik. Mégsem kell egyelőre attól tartani, hogy ő is ilyen gyötrelmes végre lenne ítélve.

– De gondold meg azt is, hogy látászavaroktól is szenved, és időnként a tapintásérzéke is kihagy. Épp az előbb láthattad magad is ennek egy példáját. Ilyen apró ügyetlenkedések mindig újból megessenek vele. A levegőbe kap, ha egy levelet akar átvenni, felborít egy borosüveget, vagy az út szélére kell vezesse autóját, mert hirtelen nem lát semmit.

Dr. Anders megijedt. Bevallotta magának, hogy a nagynénje által említett tünetek valóban tumor gyanúját kelthetik.

Az öreg hölgy tovább beszélt. Nem ügyelve unokaöccse reakcióira. Az volt fontos számára, hogy minden szükségeset elmondjon, még mielőtt Therese Mansfeld visszatér a szobába.

– Nagyon jól megértem Kirstint, Robert. Szereti az életet, és boldog a férjével és a kis Gittijével. Az a gondolat, hogy talán gyógyíthatatlanul beteg és korai halálra van ítélve, szinte elviselhetetlen a számára. Szeretné eltagadni maga elől a fájdalomrohamokat, behunyja a szemét, és mégsem tudja száműzni lelkéből a szörnyű félelmet.

– Tablettákat szed, ahogy az előbb láttam. Eléggé csodálkoztam, hogy ennyire felizgatta magát a kis kiömlött kávé miatt. Most már értem, hogy egy ilyen fájdalomroham kínozza. Tudod milyen tablettákat szed? Honnan kap-

ja? Nyilván egy kolléga írja fel neki őket.

Agnes néni a fejét rázta.

– Kirstin az orvosok számára küldött mintákból kikeresi mindazokat a fájdalomcsillapítókat, amelyekről feltetelezi, hogy különösen erős hatásuk van. Hiszen tudod, hogy van ez az ilyen orvosi mintákkal, egyetlen orvosnak sincs rá ideje, hogy pontos könyvelést vezessen róluk. Továbbadja őket a pácienseinek, hogy kipróbálja a hatékonyságukat. Kirstin még egy szót sem szólt a férjének a fejfájásai kísérőjelenségeiről. Egészen egyedül cipeli a félelem terhét.

– Te már hosszabb idő óta tudsz róla? – érdeklődött dr. Anders.

– Nem, csak mintegy tíz napja. Tegnap este Kirstin eljött hozzám. A férje ugyanis orvosi továbbképzésre Münchenbe utazott. Be kell vallanom, hogy nagyon megdöbbenett Kirstin lelkiállapota. Csak éjfél után indult el tőlem. Ragaszkodtam hozzá, hogy taxit rendeljen és a saját kocsiját nálam hagyja. Túlságosan feldúlt és kimerült volt ahhoz, hogy biztonságosan tudjon autót vezetni. Így aztán ma még egyszer el kellett jönnie hozzám, hogy hazavigye az autóját. Ez röviddel ebéd után volt. Némi gyózkodás után sikerült rávennem, hogy eljőjön velem ide Bergesfeldenbe.

– Te pedig megígérted neki, hogy én egyetlen délután folyamán meg tudom szabadítani a gondjaitól – úgyszólván kávé és almatorta mellett? – Robert Anders ismerte nagynénje impulzív természetét.

– Semmit sem ígértem neki. Csak meséltem neki rólad. Te végül is nagyon sikeres orvos vagy, és bízhat benned az ember.

– Igen? Úgy találad? Lohmann-né talán egészen más véleményen van.

– Nem akartam nyomást gyakorolni rá. Először meg akart téged ismerni, hogy véleményt alkothasson. Természetesen neki magának kell eldöntenie, hogy orvosi tanácsot kér-e tőled vagy sem.

– Megegyeztél vele, hogy te fogsz engem informálni?

Az öreg hölgy elpirult: – Nem, Robert, nem így volt tervezve. Ellenkezőleg, egyáltalán nem akarta, hogy megtudj valamit. De én kötelességemnek tartottam, már csak az édesanyjával való barátságom miatt is. Ugye, te világosságot tudsz hozni ebbe a sötét ügybe. És te minden körülmények között megmondanád az igazságot Kirstinnek?

Dr. Anders mély lélegzetet vett, és nagyon lassan kifújta a levegőt: – Te persze nagyon egyszerűnek képzelsz egy ilyen vizsgálatot, nénikém, ugye?

Agnes néni felhúzta a vállát: – Fogalmam sincs, hogy csinálod az ilyesmit. Végül is nem az én dolgom, hanem a tiéd. Biztos lehet valami röntgenfelvételt vagy ilyesmit csinálni.

– Nénikém, te teljesen komolyan arra számítottál, hogy ma, vasárnap délután, villámgyorsan meg tudom állapítani a diagnózist?

– Hát, ha Kirstin megkérne rá, akkor biztosan mindjárt megvizsgálnál, Robert. Olyan praktikus lenne, már

csak azért is, mert a férje csak nagyon késő éjjel jön haza. Nem is tudna meg semmit . . .

– Még ha Lohmann asszony ki is nyilvánítaná azt a kívánságát, hogy velem konzultáljon, akkor sem tudnám a vizsgálatot itt a rendelőben elvégezni. Az Erdei Klinikán kellene megvizsgálni. Többféle vizsgálatra lenne szükségem, és főképp más kollégák tanácsára. Lohmann asszony nem tudna egy ilyen vizsgálatot a férje tudta nélkül elvégeztetni.

– Hm, elismerem, hogy kevésbé komplikáltak képzeltem az ügyet. De legalább megfigyelheted Kirstint, hogy véleményyt alkothass róla. Ez már a kezdet lehetne.

– A kezdet csak a páciens kívánsága lehetne, hogy én vizsgáljam meg. A legcsekélyebb lehetőséget sem látom a segítő beavatkozásra, amíg Lohmann asszony nem fordul hozzám magától, és nem kér meg, hogy megvizsgáljam, és esetleg kezeljem is.

– De elvileg kész lennél segíteni neki, Robert.

– Magától értetődően. Ez orvosi kötelességem. De nincs rá jogom, hogy kéretlenül beavatkozzak.

– Azt reméltem, hogy tudsz valami trükköt, Robert. Hiszen történni kell valaminek. Kirstin nem élhet tovább ezzel a félelemmel. És mint ahogy ezt ma saját szemeddel megállapíthatad, nem valami képzelt problémáról van szó, hanem egy ténylegesen meglévőről.

Robert Anders nem árulta el nagynénjének, milyen mélyen érinti Kirstin

Lohmann lehetséges betegsége. Arról sem beszélt, hogy milyen szívből kívánna segíteni ennek a csinos, szimpatikus asszonynak. A lelke mélyén azt súgta egy hang, hogy Kirstin Lohmann nyilván csekély bizalommal van a férje iránt, hogy e vonzó nő házassága talán egyáltalán nem olyan boldog és problémátlan, mint ahogy nagynénje állította.

Lehet, hogy ezen a napos délutánon Agnes néni mégis azt az ismeretlent hozta elé, aki őt, a megcsontosodott aglegényt élete megváltoztatására készíti majd? Ha igen, akkor sem ez volt a szándéka. De éppen ez tette az esetet izgalmassá és érdekessé.

Az a gondolat, hogy Kirstin Lohmann talán gyógyíthatatlanul beteg, úgy hatott az orvosra, mintha leforrázták volna. – Semmiképpen sem az én szakterületem lenne, Agnes néni – mondta. – Be kellene utaljam Lohmann asszonyt a klinikára. Természetesen fontos lenne, hogy ne veszítsen időt, és a lehető leghamarabb alaposan megvizsgáltassa magát. De sajnos nem áll módomban, hogy erre kényszerítsem őt, vagy akár csak rábeszéljem.

Agnes néni ivott egy kortyot a csészéjéből. – A kávé már csak langyos – állapította meg szárazon.

Robert Anders látta rajta, hogy meglehetősen boldogtalan. Éppen egy pár biztató szót akart hozzá szólani, amikor Mansfeldné jött be. Sietett és piros volt az arca.

– Csináltam Lohmann asszonynak egy nyugtató teát – jelentette. – Méz-zel. Az a legjobb a fejfájás, izgalmak és

kezdődő megfázás ellen. Igazán sajnálom, hogy annyira megijedt a kiöntött kávé miatt. De most már sokkal jobban van. Azt üzeni, hogy egy negyedóra múlva le akar jönni.

– Igen – mondta sóhajtva Agnes néni –, általában gyorsan elmúlik. Kedves magától, Mansfeldné, hogy így törődött Lohmann asszonnyal.

A házvezetőnő barátságosan mosolygott: – Egyébként nagyon kedvesnek találom Lohmann asszonyt. Olyan hálás volt, amikor a teát vittem neki. – Egy pillantást vetett a doktorra, melyet az nagyon is helyesen értelmzett. Theresia Mansfeld is azt hitte természetesen, hogy Agnes Anders megint menyaszonyjelöltet hozott magával.

Jaj, Theresia, ha tudnád – gondolta Robert Anders. Először is férjnél van, és másodszor Agnes néni egy csodás gyógyítást vár tőlem. Emberi számítás szerint nincsenek nála esélyeim. Azonkívül valószínűleg az sem fog sikerülni, hogy orvosi tanáccsal legyek segítségére, mert nincs hozzám bizalma. Miért is kellene épp bennem bíznia?

Agnes néni a hallgatást az almatorta részletes dicséretével hidalta át. A recept felől érdeklődött, és elégedetten mosolygott, amikor Theresia Mansfeld kiment a konyhába, hogy friss kávé készítsen.

Mintegy tíz perc múlt el, Agnes néni aprókat kortyolgatott a kávéból, és közben arról társalkodott Theresia Mansfelddel, hogy mennyivel különb egy tisztességes filteres kávé, mint ez a modern neszkávé nevű vacak.

Végül kimerítették a kávé támáját. Agnes néni már csak egy legeslegutolsó fél csészét ivott. Úgy, és most utánanézek Kirstinnek, ha egyetértesz – jelentette ki, és energikus lendülettel a csészealjra helyezte a csészéjét.

– Nyugodtan fekvé maradhat, ha szeretne – mondta a doktor. – De persze nagyon örülök, ha ismét kitüntet minket a jelenlétével.

A néni felhúzta a szemöldökét. – Szinte már gáláns vagy, Robert. De nem is csodálom. Kirstint egyszerűen szeretni kell.

Magától értetődőnek találta. Eszébe sem jutott, hogy unokaöccse oly nehezen lángra gyúló szívében némi zavart kelthetett a Kirstin Lohmann-nal való találkozás.

★

Kirstin a frissen áthúzott vendégágyon feküdt, és összekulcsolta kezét tarkója alatt. Lassacskán érezhetővé vált az erős gyógyszer hatása. Szűrő fejfájása enyhült, megint világosan tudott gondolkozni.

Az ágy melletti asztalkán állt a kis tálca a teával, amit Mansfeldné hozott neki. Még fülében csengett anyáskodó hangja. Meg kellene vizsgáltassa magát, ha ilyen könnyen megfájdul a feje, mondta a házvezetőnő. Nem tesz jót, ha egyszerűen csak nyeli a tablettákat.

Nos, ezt Kirstin tulajdonképpen nagyon jól tudta. Rossz lelkiismerettel gondolt a számtalan mintacsomagra, melyeket titokban vett el a férje rendelőjéből. Ennek egyszer véget kell

vetni, suhant át gondolatain. Nem szabad tovább így kezelnem a dolgot. Bárcsak tudnám, mit tegyek . . .

Kirstin Lohmannt nagyon megdöbentette a doktor kévészasztalánál történt apró baleset. Alig két napja volt, hogy nem tudta tovább vezetni kocsiját, hanem le kellett állítsa az út szélén. Egy kis cukrászdában erős kávét rendelt, és bevett egypár tablettát. Fél órával később volt megint képes a volánhoz ülni és lassan hazáig menni.

Kirstin azt is tudta, hogy megmagyarázhatatlan rohamai újabban rövidebb időközönként ismétlődnek. Hiába próbált rá emlékezni, hogy szerencsétlen anyjával is így volt-e; emlékezete cserbenhagyta.

Gondolatban megszakítatlan, szörnyű kínként élte át újból anyja kálváriáját. Voltak egyáltalán napok vagy órák, amikor fájdalommentes volt?

Kirstin mostani vendéglátójának okos, szimpatikus arcát idézte maga elé. Dr. Robert Anders nemcsak nőgyógyász, hanem minden orvosi szakterületen kiválóan kiismeri magát állította a nagynénje. Különösen gyakran sikerül neki egy testi megbetegedés lelki okait kideríteni. Legnagyobb erőssége épp nagyszerű beleélő képessége és emberi megértése.

Mióta Kirstin ismerte dr. Anderst, nem esett nehezére elhinni a nagynéni leírását. Igen, dr. Anders olyan ember, akiben bízhat a beteg! De vajon akkor is az igazságot mondja meg a pácienseinek, ha a betegségük halálos vagy gyógyíthatatlan? Éppen azért, mert olyan megértő ember, biztosan nehe-

zére esik, hogy sokkoló vallomásokkal a reménytelenség szakadékába taszítsa betegeit.

Kirstin sóhajtott. Nincs válasz a nyomasztó kérdésekre. Bármelyik orvost is keresné fel, egyikük diagnózisában sem tudna teljesen megbízni.

Kinyílt az ajtó, Agnes néni lépett be: – Bocsáss meg, Kirstin, hogy nem kopogtam.

– Neked amúgy sem kell nálam kopogni, Agnes néni. Már jobban vagyok. Megint le akarok menni. Mit gondolsz rólam különben dr. Anders.

– Emiatt nem kell aggódnod, Kirstin. Végre is orvos. Hogy tetszik neked az én Robertem?

Kirstin mosolygott: – Egyáltalán nem túloztál, Agnes néni. Igazán nagyon kedves és rokonszenves.

– Szóval el tudnád képzelni, hogy orvosi segítséget kérsz tőle?

– Elvben igen, Agnes néni. De kétségtelen, hogy minden esetben a teljes igazságot közölné velem. Az orvosok valószínűleg mindenképpen eltitkolják a legrosszabbat. Úgy látszik, ők nem akarják elhinni, hogy az is bizonyos megkönnyebbülést jelenthet, ha az ember tudja, milyen sors vár rá. Soha életemben nem fogom elfelejteni, hogy Klaus milyen vidáman és bizakodóan tudott szegény anyámban mindig új reményt kelteni. Minden hazugság volt, csupa hazugság. De ő kötelességének tartotta.

– Lehet, hogy így könnyebb volt neki, gyermekem. Most már ne kínozd magad ezzel, hanem inkább a saját panaszaidat kezeltessed. Orvosfeleség-

ként szinte ostobán viselkedsz, amikor titokban nyeled a tablettákat, és még csak kísérletet sem teszel rá, hogy tisztába jöjj a fájdalmaid és panaszaid okával.

Kirstin összeszorította a kezét: – Úgy félek, Agnes néni – suttopta.

– Mitől, gyermekem? – Az öreg hölgy szeretettel simított végig Kirstin hullámos haján. Olyan volt, mint egy anyai kéz vigasztaló érintése.

– Félek, hogy meg kell halnom, Agnes néni – vallotta be Kirstin Lohmann. – De nem kevésbé félek a szörnyű igazságtól, mint attól, hogy az orvosok becsapnának.

– Robert nem hazudna neked, gyermekem. Az előbb egyedül voltam veled, amíg Mansfeldné a teát főzte neked. Akkor meséltem neki szegény édesanyádról, és arról is, hogy téged mi nyomaszt most...

Kirstin felcsattant: – Ezt nem lett volna szabad megmondanod neki. Agnes néni!

Az öreg hölgy egy kicsit szégyenkezett. – Én csak jót akartam, Kirstin – védekezett. – Felelősnek érzem magam az egészségedért. Csak ezért beszéltem Robertnak a gondjaimról. De csak akkor akar téged megvizsgálni, ha te magad kívánod. Egyébként szerinte nem bizonyított, hogy a tumormegbetegedések öröklődhetnek.

– Mindent elrontottál, Agnes néni. Most már ismeri az előzményeket, és semmi körülmények között sem beszélne velem őszintén, ha a tumornak csak a gyanúja is felmerül. Az előbb

még azt fontolgattam, hogy kérek egy időpontot a rendelésére. De most már ez lehetetlen. Most már nem tudnék bízni benne.

– Jaj, Kirstin, olyan biztos voltam benne, hogy ma eldől valami a számodra. Robert beutalna a bergesfeldeni Erdei Klinikára. Azt mondta, hogy a megfelelő vizsgálatokat különböző szakorvosoknak kell elvégezniük. A férjed tudta nélkül ez lehetetlen lenne.

Kirstin sóhajtott: – Amint Klaus megtudja, be fog kapcsolódni, és gondoskodni fog róla, hogy én ne tudjam meg az igazságot. Mivel tudja, hogy gyanakvó vagyok, különösen ügyesen intézné a dolgot, hogy kételyeimet csírájában elfojtsa. Akkor pedig teljesen értéktelen lenne számomra az orvosok véleménye, mert soha nem tudnám, hogy az igazságot mondják-e vagy hazudnak, hogy ne vegyék el az életkedvem.

– Az én unokaöcsémrel nyíltan beszélhetnél, Kirstin. Biztos vagyok benne, hogy nem csapna be.

– Talán tényleg beszélhettem volna veled, Agnes néni – vélte bátortalanul Kirstin. – De ehhez most már késő. A beavatkozásod következtében már biztosan határozott vélemény alakult ki benne. Most már nem tud elfogulatlanul közelíteni az esetemhez.

– Hát így akarod folytatni, Kirstin? – könyörgött az öreg hölgy a fiatal nőnek. – Megkötöd magad abban az elképzelésben, hogy minden körülmények között tumorról van szó, amely

operálhatatlan. Tönkreteszed magad, és talán elszalasztod a gyógyulás esélyét.

Kirstin könnyeivel küzdött: – Erre én magam is annyiszor gondolok, Agnes néni. De nem látok kiutat. Még gyávaságnak is nevezheted, hogy elbújok az igazság elől. Tétélezd föl, hogy az orvosok megállapítják, arcüreggyulladásról vagy valami ideges megbetegedésről van szó. Ennek megfelelően kezelnének, de valószínűleg csekély sikerrel, mert ezekből a betegségekből nehéz kigyógyítani valakit. Akkor nem azt hinném mindenképpen, hogy becsaptak? Az unokaöcséddel való találkozás valami reményfélét jelentett nekem. De most már szilárdan elhatároztam, hogy lemondok a tanácsáról. Értelmetlen lenne. Végre is ő elsősorban nőgyógyász. Az én panaszaim tulajdonképpen nem az ő rendelésére tartoznak.

– De Robert tudna . . .

– Hagyjad, Agnes néni. Talán a végén mégis összeszedem a bátorságom, és beszélek Klausszal a panaszaimról. Csak ne sürgessél. Pillanatnyilag nincs semmi bajom. Sőt kifejezetten jól érzem magam. Legtöbbször így van, ha bevettem a tablettákat. Nagyon örülök, hogy az unokaöcséd nem akarja vállalni a vizsgálatomat és kezelésemet. Mert elég nehéz lenne sikerrel védekezni ellene anélkül, hogy megbántanám. Pedig nem szeretném megbántani, mert igazán megkedveltem.

– Az is valami – állapította meg szomorúan Agnes néni. – Nem sok persze. Na gyere, lemegyünk! Elég

erősnek érzed magad egy kis Mondseeparti sétához?

– A friss levegő jót fog tenni. Rám nem kell tekintettel lenned.

★

Dr. Anders a két hölgy között ment. Időnként kritikus pillantást vetett Kirstin Lohmann finom, kissé akaratos profiljára. Sejtette, hogy nagynénje rá akarta venni a fiatalasszonyt, hogy forduljon hozzá orvosi segítségért, de Kirstin nyilván más véleményen volt. Bár majdnem összeroskadt a félelem alatt, védekezett a tanács és segítség ellen, amit pedig mégiscsak egy orvostól várhat.

Most mind a hárman az idillikus fekvésű Mondseet nézték, és a Bergesfelden környéki táj szépségeiről beszéltek. Robert szemszögéből ez csak szócséplés volt. Semmi sem jött ki belőle – abszolúte semmi.

Kirstin Lohmann nem nagyon vett részt a beszélgetésben. A doktor figyelte könnyű, szép járását, és megállapította, hogy most már nem szenved fejfájástól. Az arca sima volt, és visszanyerte színét.

Orvosi kezelésre van szüksége, gondolta, és csak nehezen rejtette el izgatottságát. Agnes néninek teljesen igaza van. De sajnos a drága teremtésnek megint sikerült mindent elrontania. Ez a gyönyörű fiatal nő vissza fog utazni Freiburgba, és nem fogja még egyszer megtalálni az utat hozzám Bergesfeldenbe.

Ismerősök jöttek szembe. Robert Anders köszönt, és őt is köszöntötték.

– Úgy látszik, itt mindenki ismeri magát, dr. Anders vélte Kirstin. – Nagy elégtétel lehet egy orvos számára, ha bizonyos fokig minden családdal kapcsolatban van. Városon ez nem így van, már úgy értem, egy nagy városban.

– Kedves magától, hogy nem akarja megsérteni a mi kis Bergesfeldenünket – felelte dr. Anders jókedvűen. – Hiszen már nagyon régóta városi jogokkal rendelkezünk. De én nem tartom hátránynak, hogy távol vagyunk attól, hogy nagyváros legyünk. Bár Bergesfeldenben sem ismer mindenki mindenkit, de van egy bizonyos összetartozás, amilyen csak olyan helyeken keletkezik, melyek még áttekinthetők. Orvosként általában már nem veszi el szem elől az ember a pácienseit. Ezt kifejezetten örvendetesnek tartom.

– A férjemenél ez egészen másképpen van. A várószoba mindig zsúfolásig megtelik, és gyakran van olyan páciensekkel dolga, akiket egyszer lát és soha többé. Rettentő kicsi azoknak a betegeknek a száma, akikhez személyes kapcsolata van. Gyakran fájlalja is.

– Mindennek megvannak az előnyei és a hátrányai is, Lohmann asszony. Egy nagy városban szervezett éjszakai és ügyeleti szolgálat van. Itt Bergesfeldenben magától értetődőnek tartják az emberek, hogy éjnek idején is kiszedik az orvost az ágyából, ha szükségük van rá. A pácienseim többsége halálra sértődne, ha egy kollégához küldeném őket csak azért, mert aznap éjjel már háromszor voltam úton, és a fáradságtól már állni sem bírok. A doktor itt

olyan, mint egy mindig szolgálatra kész intézmény, emberi szükségletek és gyengeségek nélkül.

– Ebből arra következtetek, hogy nemcsak nőorvosként működik.

– Magától adódott. A házat és vele a praxist a nagyapámtól vettem át, aki igazi régivágású körorvos volt. Így nem maradt más hátra, mint hogy továbbra is gondozzam a betegeit. Nem haragszom ezért a kombinációért, bár változatlanul a nőgyógyászat a nagy szerelmem. Értem jönnek, ha Jancsikának torokgyulladás van, ha a papa leesett a létráról, és akkor is, ha gyereket vár valaki. Szorosan együttműködöm az itteni Erdei Klinikával, és van is ott egy pár ágyam, amellyel én rendelkezem. Láthatja, nem panaszkodhatom, hogy túl kevés lenne a dolgom.

– Ha a férjemnek a maga orvosházáról és bergesfeldeni praxisáról mesélek, valószínűleg féltékeny lesz – állapította meg Kirstin.

– Dr. Lohmann ma Münchenben van – avatkozott a beszélgetésbe Agnes néni.

Kirstin Lohmann bólintott, és megemlítette az orvosi továbbképző tanfolyamot, amelyen a férje részt vesz. Dr. Anders egy szakfolyóiratból szerzett tudomást a rendkívül érdekes rendezvényről.

Majdnem este hét óra volt már, amikor visszatértek a doktor házához. Theresia Mansfeld csalódott volt, mert a hölgyek nem akartak vacsorára maradni, de Kirstin nem hagyta magát rábeszélni.

– Az én kis Gittim nem alszik el, ha

nem ülök mellette és nem énekelek neki valamit vallotta be mosolyogva. – Biztosan azt gondolják, hogy mértéktelenül elkényeztetem a gyereket.

– Dehogyan, a gyerekek nagyon függenek az ilyen állandó kis ceremóniáktól – felelte gyorsan dr. Anders. – Nagyon helyesnek találom, hogy ilyen komolyan veszi a kislánya kívánságait, Lohmann asszony.

Azt, hogy boldog lenne, ha egy kicsit tovább láthatná a közelében, azt elhallgatta. Érezte házvezetőnője pillantását, de rögtön másfelé nézett. Gondoljon a kedves Theresia, ami jólesik neki.

Így tehát a kocsi elindult. Dr. Anders nem tehetett ellene semmit. Meg volt kötve a keze. Nem tarthatta vissza semmiképpen ezt a szép fiatalasszonyt, hogy alapos vizsgálat alá vesse magát az Erdei Klinikán.

★

– Mami még mindig nem jön? – kérdezte sírósan Gitti.

– Biztosan mindjárt itt lesz, aranyom. Miért nem próbálsz meg elaludni?

– Nem tudok aludni, ha mami nem énekel – duzzogott a gyerek. – Megígérte nekem, hogy idejében hazajön.

Elsa, a család régi házvezetőnője, akit még Kirstin anyjától vettek át, megsimogatta Gitti selymes haját: – Ha megígérte, akkor jönni is fog, kicsim.

Elsa levetkőztette, megfürösztötte és lefektette Gittit. Tulajdonképpen a házvezetőnő nem kevésbé csodálkozott, mint a gyerek, Kirstin hosszú elmaradásán. Rögtön ebéd után elment

taxival, hogy elhozza a kocsiját öreg barátnőjétől. Valószínűleg kávét ivott és beszélgetett is vele, de azért most már igazán ideje lenne, hogy Kirstin visszatérjen, vagy legalább telefonáljon.

Amikor Elsa elmékedéseinek ezen pontjához ért, meghallotta egy kocsi hangját. Fellelegezve lépett a gyerek-szoba ablakához: – Megjött a mamid, kicsim – kiáltott föl megkönnyebbülten – Látom az autót. Már csak a garázsba kell vinnie.

A kislány boldog mosollyal tette fejét a párnára: – Végre, Elsa – suttogetta. – Úgy félttem már, hogy soha többé nem jön vissza.

A házvezetőnő ősz fejét rázta. – Hogy is mondhatsz ilyet, Gitti! A mamid különben mindig veled van. Ő is meglátogathat egyszer valakit.

– De én olyan borzasztóan szeretem őt, Elsa – vetette ellen Gitti.

– Nos, kicsim, hát most meg is jött. Lemegyek és kinyitok neki.

– Mondd neki, Elsa, hogy jöjjön gyorsan hozzám. Ha mindjárt följön, ágyban maradok.

A házvezetőnő sóhajtott: – Ó, Gitti, elkényeztetett kis kölyök vagy – s ezzel elhagyta a gyerek-szobát, és lesietett a lépcsőn.

Amikor kinyitotta a bejárati ajtót, Kirstin már ott állt.

– Kicsit késő lett, Elsa – kiáltott fel lihegve a fiatalasszony. – Gitti még ébren van?

– Hiszen nem alszik, míg te távol vagy, Kirstin, tudhatnád. Menj csak

föl hozzá rögtön, mert különben itt áll nekünk mezítláb, mire kettőt számolhattunk volna.

Elsa nevelte föl Kirstint, a fiatal orvosfeleség ezért még mindig gyerek volt a szemében.

Kirstin levette könnyű kabátját, és kettesével felszaladt a lépcsőn. Már indulófélben találta kislányát.

– Mars az ágyba, Gitti. Itt vagyok, neked pedig aludni kell.

A gyerek engedelmesen visszamászott az ágyába. Puha karok fogták át Kirstin nyakát, és egy meleg szájacskaszámtalan puszival borította el az arcát: – Úgy örülök, hogy végre itt vagy, mami.

– Hiszen Elsa veled volt, kislányom. Hát egyetlenegyszer sem tudnál elaludni, ha nem énekelek neked?

– Elsa, az Elsa, te pedig az én édes mamim vagy. És most énekelsz?

Kirstin bólintott. És aztán felcsendült a dal, amelyet minden este énekelt Gittinek: Jó estét, jó éjszakát – édes álmokat . . .

A kislány jólesően nyújtózkodott és figyelt, Gitti számára megint rendben volt a világ, ha édesanyja az altatót énekelte. A második szakasznál elnehezült a gyerek szempillája, és eltakarta nagy szemét, mely annyira hasonlított Kirstin szemére.

– Aludj boldogan és édesen – lásd álmodban a paradicsomot . . .

Gitti elaludt. Kirstin csöndben ült, és áhítatosan nézte szeretett kislánya arcát. Szeretnék veled maradni, és életed minden léptére vigyázni, amíg

nem vagy elég nagy, hogy magad találjad meg a helyes utat.

Megint érezte a fojtogató félelmet a halálos betegségtől, mely édesanyját elragadta.

Kirstin visszagondolt a Bergesfel-denben töltött délutánra. Világosan látta maga előtt dr. Robert Anderst, az orvost, aki mindenféle betegséghez ért – akihez talán lett volna bizalma, ha Agnes néni nem kapkodta volna el a dolgot, nem mesélte volna el neki négy-szemközt, milyen probléma nyomasztja őt.

Majd egy negyedóra elmúlt, mire Kirstin összeszedte magát és lábujjhegyen kilopakodott a gyerekszobából. Legszívesebben rögtön a hálósobába ment volna, hogy kikerülje az Elsával való beszélgetést. De ismerte a házvezetőnőt, és tudta, hogy Elsa még a hálósobába is behatolna, hogy arról gondoskodjon, hogy ő vacsorázzék. Elsa nagyon fontosnak tartotta a rendszeres étkezést, és semmi és senki sem téríthette el attól, hogy a rábízott családot úgy táplálja, ahogy ő látja helyesnek. Tehát okosabb volt lemenni és leülni az asztalhoz, melyet Elsa biztosan megterített már.

Kirstin a hallban találkozott a házvezetőnővel: – Gitti még mindig nem akart elaludni? – kérdezte fejét rázva.

– De, de, csak még egy kicsit üldögéltem és gondolkoztam az ágya mellett.

– Szeretnél most enni? – kérdezte kissé agresszíven Elsa.

– Igen, de csak valami apróságot.

Agnes néninél voltam, és nagyon sok tortát ettem . . . almatortát.

Kirstin kerülte Elsa pillantását, mi-
alatt ezt mondta. Természetesen csak
apró hazugság volt, de azért nem éppen
az igazság.

– Tortától nem lehet rendesen jól-
lakni – morgott Elsa. – Sonkát és
kolbászt tettem oda. Ha kérsz, sütök
hozzá egy tojást.

– Nem, köszönöm, Elsa, ez tényleg
túl sok lenne. Nem akarsz leülni mel-
lém, amíg eszem: – Kirstin félelme
Elsának az ő étvágyával kapcsolatos
kritikájától kisebb volt, mint a saját
nyugtalan gondolataitól való félelme.

A házvezetőnő bólintott, és követte a
hangulatosan berendezett ebédlőbe.
Kirstin mint egy jó kisgyerek ült le a
helyére, és vékonyan megkent egy sze-
let kenyeret vajjal.

– Több vajat is kenhetnél, Kirstin!

– Ma nem, Elsa. Még túlságosan
jóllakott vagyok. – Kirstin kivette a
táblól a legkisebb darab sonkát, és a
kenyerére tette. Minden élvezet nélkül
vágott le belőle apró darabokat, és
szájához emelte.

– Szeretném tudni, minek terítet-
tem meg – morgott Elsa.

– Egyél te is valamit, Elsa – szólí-
totta fel a házvezetőnőt Kirstin.

– Már ettem egy órával ezelőtt,
Kirstin. Különbem nem tudok aludni.
Legalább kellemes volt az öreg hölgy-
nél? Rég nem láttam már. Azeelőtt,
amikor még élt az édesanyád, gyakran
járt hozzánk.

– Úgy elmerültünk a beszélgetés-

ben, hogy észre sem vettem, milyen
gyorsan múlik az idő – állította Kirstin
magára kényszerített vidámsággal.

– Különbem alig van alkalmad An-
dersnéval törődni. Biztosan nagyon há-
lás neked.

Kirstin a tányérjára nézett. Elsa úgy
tekintette a dolgot, mintha jó cseleke-
det lenne részéről, hogy Agnes nénit
meglátogatja. Hogy a dolog épp for-
dítva van, hogy Kirstin keres támoga-
tást Agnes néninél – nem, ezt Elsa nem
tudta elképzelni.

– Agnes néni nagyon jól tartja ma-
gát, és rettentő mozgékony – igyeke-
zett Kirstin a dolgokat helyes megvilá-
gításba helyezni.

– De azért mégis nagyon magányos
lehet, Kirstin. Kérsz még egy szelet
kenyeret?

– Nem, köszönöm, Elsa. Jóllaktam.

– Újabban annyit eszel, mint egy kis
madár. A doktor úr felírhatja neked
egy kis pepszinbort.

– Jaj, Elsa, nem fogok éhen halni.
Nagyon köszönöm, hogy olyan kedve-
sen foglalkoztál Gittivel. Most szeret-
nék lefeküdni. A férjem biztos nagyon
későn jön. Akkor úgylis fölébredek.

– Igen, menj csak aludni, Kirstin.
Én még megnézek egy filmet a tévé-
ben. De neked ma, gondolom, nincs
kedved?

– Nem, Elsa, ma nincs.

Kirstin segítette a házvezetőnőnek
leszedni az asztalt és rendet rakni a
ragyogóan tiszta konyhában. Meg-
könnyebbülten lélegzett föl, mikor
Elsa az órára vetett pillantás után elsie-

tett, hogy le ne maradjon a tévéfilmről. Így mára megkímélődött az Elsával való további vitától.

Kirstin fölment a lépcsőn, és még egyszer bement Gitti szobájába. A folyosó felől világos fénykör vetődött az ágyra. A kis fej felemelkedett, és Gitti hunyorogva kinyitotta a szemét.

– Mami, te vagy az? – kérdezte egy álmos hangocska.

Kirstin leült az ágyra, és magához szorította a kislányt.

– Igen, Gitti, még egyszer utánad akartam nézni. Aludj tovább. Most én is lefekszem.

De Gitti már teljesen éber volt. Figyelmesen nézett édesanyjára: – Egészen komoly arcot vágasz, mami – állapította meg koravén hangon. – Szomorú vagy?

– Dehogy, Gitti. Mitől lennék szomorú? Örülök, hogy papi ma éjjel hazajön.

– Mégis úgy nézel ki, mami, mintha mindjárt sírni akarnál.

– Nem így van, Gitti. Kicsit fáradt vagyok. Te pedig olyan álmos vagy, hogy nem is látsz jól.

– Mami, elénekled még egyszer az énekünket? Csak ma, mert olyan sokáig elváltál.

Kirstin lenyelte a torkára futó könnyeket. Reszkető szájjal kezdett énekelni, és a gyermek szeme megint lecsukódott.

– Aludj boldogan és édesen – lásd álmodban a paradicsomot . . .

Kirstin óvatosan elhagyta a gyerek-szobát. Csak a nagy hálószoba biztonságában engedett szabad folyást köny-

nyeinek. Leroskadt a széles franciaágy szélére, és kezébe rejtette az arcát.

Nem akarok meghalni, élni akarok! Szeretem az életet és a napot. Szeretem Klaust, és szeretem a közös boldogságunkat.

Megint dr. Robert Anders jutott eszébe. Talán hiba volt elutasítani Agnes néni jóindulatú tanácsát? Nyíltan kellett volna beszélnie panaszairól dr. Andersszel?

Kirstin nem tudta, mennyi idő múlt el, míg végre rá tudta szólni magát, hogy levetkőzzék, a fürdőszobába menjen és végül kinyújtózzon a puha takaró alatt. Bármilyen fáradt és kimerült volt, nem tudott elaludni. Égve hagyta az ágy melletti lámpát, és a már ott fekvő könyvért nyúlt. De a gondolatái mindig újból elkalandoztak. Mintha semmi mással nem tudott volna foglalkozni, mint az anyja betegségétől való félelmével.

Éjfél már régen elmúlt, amikor férje kocsiját hallotta jönni. Néhány perc múlva belépett a szobába Klaus Lohmann. Fáradtnak látszott, ugyanakkor bizonyos aggodalom is tükröződött jóvágású, férfias arcán.

– Lentről láttam, hogy ég nálad a lámpa, Kirstin. Nem tudsz aludni?

Kirstin mindkét kezét feléje nyújtotta. – Egyedül voltam, olyan borzasztóan egyedül voltam nélküled, Klaus.

Az orvos odalépett hozzá, és átölelte. Szeretettel csókolta meg: – Olyan nagyon hiányoztam neked, kicsi Kirstin?

– Igen, Klaus. Nem két nap volt, hanem két örökkévalóság.

– Ugyan, Kirstin, hiszen máskor is előfordul, hogy elutazom. Mit csináltál a hétvégén? Gitti jó volt?

Kirstin olyan erővel fogta át két karjával a nyakát, mintha soha többé nem akarná elengedni: – Úgy vágyódtam utána, Klaus – suttogta szenvedélyesen. – Legszívesebben beszálltam volna az autóba, és elmentem volna Münchenbe.

– Drágám, sajnálom, hogy egyedül hagytalak. Az előadások rendkívül érdekesek voltak. Nem sok hasznát vetted volna Münchenben a férjednek. Jövő hétvégén elmegyünk együtt valami szép helyre.

Kirstin férje vállára rejtette arcát, így az nem láthatta a könnyeit. Később a karjában feküdt, és érezhette közelségét és szerelmét. Mégsem tudta fenyegető félelmét elfelejteni. De ahhoz sem volt bátorsága, hogy nagy baját bevallja férjének. Még a bergesfeldeni látogatást is elhallgatta előle.

*

A hétfő kellemetlen, esős nap volt. Dr. Klaus Lohmann a szokásosnál hamarabb kezdte el a rendelését, mert néhány páciensét laborvizsgálatokra és alapos kivizsgálásra hívta be.

Elsa egyszerre járatta az összes háztartási gépet, és ily módon meglehetősen lármát csapott.

Kirstin piros szvettert húzott Gittire, és ellenőrizte, hogy Elsa betette-e az uzsonnát a gyerek zöld óvodástáskájába. Elsa természetesen sohasem felejtette volna el – de azért Kirstin minden reggel megnézte.

Gitti az anyja kezét fogva ugrándozott a garázshoz, és felmászott a kocsi hátsó ülésére. Kirstin a volánhoz ült, és mosolyogva mondta: – Ezen a héten mi visszük Utét is, ugye?

– Igen, mami.

Néhány utcával arrébb mentek, majd megálltak, és Kirstin becsöngett egy szép családi házba. Rögtön megjelent az ajtóban Kirstin barátnője, Beate, a kislányával, Utéval.

– Szervusz, Kirstin. Szép vasárnapotok volt?

– Hiszen a férjem Münchenben volt. Egy öreg nénit látogattam meg. Nem volt éppen izgalmas.

– Te szegény. Mi mind a három gyerekkel az Állatkertben voltunk. Nagyon élveztük.

Ute beszállt Gitti mellé az autóba. Kirstin még néhány szót váltott Beatéval, aztán továbbment. – Az óvoda előtt kiszállította a két kislányt, és a házig kísérte őket, ahol levette róluk a szvettert, és a fogasukra akasztotta.

– Vizontlátásra délben, gyerekek.

– Vizontlátásra, mami, vizontlátásra Kirstin néni.

Kirstin visszatért a kocsihoz. Most már nem volt dolga. Elsa a házban teremtett ragyogó tisztaságot, Klaus a betegeivel foglalkozott – csak neki magának nem volt semmi kötelessége. Megállt a hentesnél, és különösen finom húst vásárolt ebédre. A szomszédos zöldségesnél friss salátát vett, és egy csomó petrezselymet. Gyümölcsöt is becsomagoltatott.

Végül nem maradt más hátra, mint hazamenni. A járda szélén több autó

parkolt, nyilván a férje pácienseiéi. Dr. Lohmann jó nevű, keresett fiatal orvos volt.

A fiatalasszony az utcán hagyta a kocsiját, és csöngetés nélkül lépett be a házba. Volt nála kulcs, és nem akarta Elsát zavarni.

De Elsa meghallotta, és rögtön a hallba jött. – A városzobában legalább húszan vannak – jelentette. – Ma aztán nagy a forgalom, Kirstin. Helga nővér már azt sem tudja, hol áll a feje.

Kirstin felhúzta a vállát. Ezen nem tudott változtatni.

A rendelő a házhoz épített részben volt. A betegek külön bejáraton át jutottak a városzobába. De volt a hallból is egy összekötő ajtó a rendelő helyiségeihez. Ezen az ajtón bújt be időnként a fiatal asszisztensnő, hogy egy kávéért kérjen Elsától, és egy kicsit beszélgessen a munkájáról.

– Van itt egypár dolog, amit vásároltam, Elsa – mondta Kirstin elterelőleg. – Majd én megfőzöm.

– Ahogy akarod, Kirstin. De persze én is megcsinálhatom.

A fiatalasszony mosolygott egy kicsit: – Muszáj, hogy valami munkát hagyj nekem, Elsa. Aztán meg majd kivasalom a férjem köpenyeit.

– Az már rég megvan, Kirstin. Tegnap este a tv előtt kivasaltam őket. De két köpenyről hiányzanak a gombok. Ha esetleg azokat felvarrnád?

– Az is valami – vélte Kirstin. – Gitti múltkor kimosott holmijain is volt egypár varrnivaló. Azt is mindjárt megcsinálom.

Elsa ráhagyta, mert ő maga nem

szívesen vett tűt és cérnát a kezébe. Kirstin összekereste a különböző holmikát, és leült a nappaliban a csinos varróasztalkájához. A barátnőjére, Beatéra gondolt, akinek három gyereke van, és nincs állandó segítsége, csak egyszer egy héten egy takarítónője. Beate mindig sietett, és irigyelte Kirstint kényelmes, gondtalan életéért. Gyakran mondta, hogy Kirstin nem is tudja, milyen jó dolga van hűségese Elsájával.

De Beate egészséges, és nem kell a haláltól való kínzó félelemmel küzdenie, Kirstin olyan szívesen cserélt volna ezen a szürke hétfőn Beatével. Még a varrás és foltozás közben is maradt ideje a terméketlen gondolatokra.

Az egész nap olyan kínos lassúsággal telt, mint a reggel, Kirstin elment a két gyerekért az óvodába, és hazavitte Utét az édesanyjához.

Klaus megkésve és elég kimerülten érkezett a rendelőből az ebédhez. Elsa sértett arccal tálalta fel a húst, mert több mint egy félórán át melegen kellett tartania.

– A hétfő mindig bolond nap – állapította meg rezignáltan az orvos. – Vasárnap összejönnek a családok. Ilyenkor a nagymamának alkalma van megállapítani, hogy Pistike rémes köhögése nem javul, és a mamának azt tanácsolni, hogy sürgősen vigye el orvoshoz a gyereket. De a hétfőgén a dolgozóknak is van idejük, hogy egészségi panaszaikkal foglalkozzanak, és elhatározzák, hogy orvosi tanácsot kérnek. Hétfőnként az összes városzobák

tele vannak előre be nem jelentkezett betegekkel. Ma pedig különösen rossznak tűnik a helyzet.

– Házi látogatásokat is kell még tenned? – érdeklődött Kirstin.

– Természetesen, egész sort. Aligha készülök el háromig. Délután persze már nem várok olyan rohamot a rendelőben.

– Úgy szeretnék a segítségre lenni, Klaus – mondta Kirstin.

A férje mosolygott: – Nos, talán néha adhatok neked valami írásbeli munkát. Helga néha nem győzi.

Kirstin szeme felcsillant: – Olyan szívesen csinálnám, Klaus. Délelőtt Gitti az óvodában van, a háztartásról pedig Elsa gondoskodik. Kérlek, hadd segítsek neked!

– Eddig sosem panaszkodtál unalomra – csodálkozott az orvos.

– Nem is arról van szó, Klaus. De szeretnék valami hasznosat csinálni. Igazságtalannak tűnik, hogy neked annyi dolgod van, és nekem túl kevés.

– Gondolkozni fogok rajta, Kirstin. – Dr. Lohmann lemondott a desszertként felszolgált friss gyümölcsről, és azonnal elindult, hogy elvégezze beteglátogatásait.

– Papi mindenkit teljesen meggyógyít – csipogta Gitti büszkén. – Ha egyszer nagy leszek, én is doktor leszek.

Kirstin megsimogatta a kislány fejét: – Ha akarsz, biztosan tanulhatsz majd az orvosi egyetemen, és orvosnő lehetsz, Gitti.

– De én nem orvosnő akarok lenni,

hanem igazi orvos, mint papi – makacskodott Gitti.

– Hát az nem fog menni, Gitti. Te kislánynak születted.

– És ez most már mindig így marad? – Gitti nyilvánvalóan szörnyen csalódott volt.

– Igen, Gitti, ezen már semmi sem változtat. Egyébként egy orvosnő ugyanolyan jó, mint egy orvos. Ezért nem kell szomorkodnod.

– Azért mégiscsak sajnálom ezt, mami – sóhajtott Gitti. – Azt akarom, hogy doktor úrnak szólítsanak az emberek.

Kirstin nevetett: – Ha doktornőt mondanak, az se hangzik rosszul, Gitti.

A gyerek evett egy darabka körtét, és elfelejtette a dolgot. – Ezután mit csinálunk, mami? – kérdezte nagy vállalkozókedvvel.

– Előbb egy órácskát aludnod kell, aztán pedig elmegyünk sétálni.

– Aludni butaság. Ute soha nem alszik délután.

– Ute nemsokára ötéves lesz, és iskolába megy majd, Gitti.

Szórakoztató volt a cserfes kis teremtéssel beszélgetni. De a Gittivel való foglalkozás sem térítette el teljesen a figyelmét a saját problémáiról.

Ebéd után Kirstin lefektette Gittit, és segített Elsának a konyhában.

– Te is inkább lefekhetnél egy órára, Kirstin – vélte a házvezetőnő. – Nézz csak a tükörbe. Egészen sápadt vagy, fáradtnak nézel ki.

– Ugyan, Elsa, ezt csak úgy képze-

led – mondott ellent Kirstin hangsúlyozottan vidáman. – Csak ki akarsz rakni a konyhából. De meg kell engedned, hogy néha tegyek valamit a saját háztartásomban. Fényes nappal nem is tudnék aludni.

– Hát annyira nem is fényes – morgolódott Elsa. – Ez a szürke ég szabályosan a kedélyemre telepszik.

– Tudod mit? Főzzünk magunknak egy erős kávé! – javasolta Kirstin. – Fel fog élénkíteni mindkettőnket.

Elsa bólintott, és feltette a vizet.

Negyedórával később a két nő nagy egyetértésben ült az asztal mellett, és kávéit ivott.

Röviddel három óra előtt tért vissza a házi vizitekből Klaus Lohmann. Kirstin ragaszkodott hozzá, hogy legalább egy csésze kávé megigyon velük. De az orvos olyan sietve ivott, hogy megégette a nyelvét. Mérgesen tette le maga elé a csészét: – Ez a vége – panaszkodott. – Ha az ember siet, nem lehet hangulatosan kávézgatni.

Ezzel már el is tűnt az összekötő ajtón át a rendelőjében.

Kirstin felébresztette Gittit, aki mélyen aludt. Bár neki nem volt hozzá kedve, sétálni indult a gyerekekkel, és a játszótér szélén várt a többi mamával együtt, míg Gitti a különböző mászó-kákon és hintákon kitombolta magát.

Amikor hazaértek, Kirstin Gittivel játszott, és felolvasott neki egy mesét. Aztán csöngött a telefon, és egy ismerőse beszélgetett hosszasan Kirstinnel.

Hat órakerépe volt a rendelésnek, és dr. Lohmann megint elment kocsi-
val, hogy házi beteglátogatásait elvé-

gezze. Gitti megvacsorázott, megfürdették, és ágyba kellett feküdnie. De a kis makacs elérte, hogy képeskönyvet nézegessen, amíg az apja haza nem jött.

Klaus Lohmann-nak hízelgett, hogy a kislánya addig nem akart elaludni, míg ő nem ad neki puszit. Hosszú mesét olvasott föl neki, és még utána is sokáig beszélgetett vele. A kis hercegnő csak akkor volt hajlandó meghallgatni édesanyja altatódalát és elaludni.

– Jól elkényeztettük Gittit – állapította meg somolyogva az orvos, amikor Elsa behozta a felnőttek vacsoráját.

– Olyan rossznak tartod ezt? – kérdezte mosolyogva Kirstin. – Mi lehet fontosabb egy gyerek számára, mint a szeretet és a törődés?

– Egyáltalán nem tartom rossznak – felelte a ház ura. – Csak megemlítettem egy tényt. Végül is elsősorban titeket nőket érint Gitti szelíd zsarnoksága. Én ebből kivonom magam.

– Épp maga hagyja magát Gitti ujja köré csavargatni – vélte Elsa. – Azt a pár elvet, amit Kirstin és én valahogy még fenntartunk, maga mindig újból sutba dobja.

– Hát igen, mind nagyon szeretjük a kis kölyköt – mondta melegen az orvos. – Ki tudja, milyen lesz később az élete. Senki sem láthat a jövőbe. Bizonyára nem hiba egy plusz adag szeretetet adni vele az életútjára.

Ki tudja, milyen lesz később az élete, visszhangzott Kirstinben. Senki sem láthat a jövőbe . . .

Lehet, hogy Gittinek az van elren-

delve, hogy hamarosan elveszítse az édesanyját?

Csengett a telefon. Dr. Lohmann savanyú képet vágott. – Azt gondoltam, hogy mára már békén hagynak – mondta elégedetlenül.

– Nem tudod ezt az esetet az ügyeletes orvosnak továbbadni? – kérdezte gyorsan Kirstin.

– Majd meglátom, Kirstin. – Dr. Lohmann kiment a hallban lévő telefonhoz. Néhány pillanat múlva megjelent az ebédlőben, és állva fejezte be az étkezést. – Különösen súlyos esetről van szó – mondta sietve. – Odamegyek. Éppen ezt a beteget semmiképp sem szeretném idegen orvoshoz utasítani.

– Sokáig fog tartani, Klaus? – kérdezte halkán Kirstin. – Már tegnap és tegnapelőtt este sem voltál itthon.

– Megpróbálok sietni, Kirstin. Igyekszem. – Az orvos az utolsó darab kenyérral a kezében sietett ki a szobából. Kirstin hallotta, hogy átmege a rendelőbe, valószínűleg gyógyszereért. Aztán a kocsija zaja hallatszott.

– Ne vágj olyan szomorú képet, Kirstin – mondta Elsa. – A doktor úr biztos nem marad sokáig távol.

Kirstin mosolygást kényszerített magára: – Nem is vagyok szomorú – állította. – Mire leszedünk, talán már itt is lesz.

Kirstin segített Elsának leszedni az asztalt és rendet csinálni. Ezen az estén is volt a tv-ben egy olyan adás, amelyet a házvezetőnő semmiképp sem akart elmulasztani. A házaspár legutóbbi születésnapjára egy színes televíziót ajándékozott neki. Azóta a különben

annyira józan Elsa szenvedélyesen lelkesedett a tv-ért.

Kirstin elrejtette mosolyát, amikor Elsát a lépcsőn sietve feltrappolni hallotta. Azelőtt a házvezetőnő legtöbbször velük üldögélt a nappaliban. De most már az ottani régi készülék nem volt elég jó neki.

A nappaliban szinte nyomasztó volt a csend. Kirstin behúzta a függönyöket, és minden lámpát meggyújtott. Aztán bekapcsolta a rádiót, és egy mély fotelba ült. Behunyt szemmel hallgatott egy Salzburgból közvetített szimfonikus koncertet. A zene kis nyugalmat hozott neki. Egy kis időre elfelejtette gondjait.

Körülbelül egy óra telt el így, míg megjött dr. Klaus Lohmann. Kirstin nem hallotta az autó zúgását, és így felijedt, amikor a férje belépett a szobába. – Minden rendben van, Klaus? – kérdezte. – Azt mondtad, sürgős esethez méész.

Az orvos odament a rádióhoz, és egy különösen szép dallam kellős közepén hirtelen kikapcsolta.

– Zavar a zene? – kérdezte meghökentén Kirstin.

– Igen, zavar – válaszolt a férfi szinte mérgesen. – Azt kérdezed, hogy minden rendben van-e. Hát semmi sincs rendben. Sajnos mi, orvosok sem vagyunk istenek. Injekciót adtam a fiatalembernek, és így holnap reggelig nem gyötri tovább a fájdalom. De ez minden, amit tenni tudok.

– Nem lehet rajta segíteni? Gyógyíthatatlan megbetegedésről van szó? – dadogta Kirstin rosszat sejtve.

Klaus Lohmann egy fotelba vetette magát, hosszú lábait előrenyújtva: – Micsoda nyomorúság – mondta. – Egy diák, aki arra számít, hogy a következő félévben megint egyetemre járhat. Amint kissé szünetelnek a fájdalmai, dolgozik. Tanul, magol, törekszik – és a szerencsétlen már mindent hiába csinál. Lehet, hogy meg sem éri a következő félév elejét.

– Olyan rossz a helyzete? És semmit sem lehet tenni?

– Az egyetemi klinikán feküdt, és ott biztosan elég alaposan megvizsgálták. Aztán hazaküldték, és ő hozzám jött. Állítólag további kezelésre. De ez csak jámbor hazugság. Nem lehet megoperálni, tehát meg kell halnia. Egy ilyen fiatal embernél duplán olyan tragikus. Az ember szinte kétségbeesik orvosi hivatását illetően, Kirstin.

Kirstin felállt, és a férje mellé ült a fotel karfájára: – Ne fogd fel olyan tragikusan, Klaus. Ha az egyetemi klinikán sem tudtak rajta segíteni, akkor téged igazán nem érhet szemrehányás.

– Mégsem tudom magam túltenni rajta, Kirstin. Itt van egy különösen rokonszenves, okos fiatalember, aki fizikusként valószínűleg rendkívüli teljesítményekre lenne képes. És sajnos a sors ellene van. Meg kell halnia, és előtte még a legszörnyűbb kínokat elszenvednie. Ezek azok az esetek, amelyekbe sohasem tudtam beletörődni.

Kirstin megsimogatta a haját: – És ő tudja? – kérdezte elfogódottan.

– Természetesen nem. Hiszen mondtam, abban reménykedik, hogy a

következő félévben folytathatja a tanulmányait. Azt hiszed, el tudná viselni a betegségét és a vele járó fájdalmakat, ha nem reménykedne? Azt az orvost szeretném ismerni, aki elég hidegszívű ahhoz, hogy teljes nyugalommal közölje egy emberrel, vége az életének.

– Nem lenne joga hozzá egy intelligens embernek, hogy megtudja az igazságot a betegségéről? Mondd, Klaus?

Dr. Lohmann a fotel támlájára hajtotta a fejét és behunyta a szemét. Kirstin hálás volt neki, mert így legalább nem láthatta, hogy a felesége milyen izgatott.

– Olyan nagyszerűen hangzik, Kirstin. Joga van az igazsághoz! De az orvosok nagyon is jól tudják, milyen halálos hatása van az abszolút reménytelenségnek egy páciensre. Az orvosnak óriási a kockázata, ha elvállalja, hogy úgyszólván a halált prezentálja egy betegnek.

– De ha egyszer biztos, hogy meg kell halnia? Nem hosszabbítja meg a hiú reménykedés a szenvedéseit?

A doktor sóhajtott: – Ez teszi a dolgot olyan bonyolulttá, Kirstin. Ez egy olyan téma, amiről kollégák és laikusok között is mindig újból vita folyik. Hiszen mi az, ami abszolút biztos az orvostudományban? Még tapasztalt orvosok egész testülete is tévedhet. Mindig újból előfordul, hogy egy páciens már feladtak, és a végén mégis meggyógyul. Ha egy ilyen embertől elvették volna a reményt, akkor a döntő krízisben talán csak azért halt volna meg, mert már nem tudott hinni

a gyógyulásában. Orvosi tudásunk mellett mindenekelőtt a páciens aktív segítségére vagyunk szorulva.

– Tehát van még egy szikrányi reményed a diák számára? – Kirstin a könnyeivel küzdött.

A férje megfogta a kezét. – Ne izgasd föl magad ezen ennyire, drágám. Be kellett volna fogjam a szám.

– Annyira . . . annyira sajnálom azt a fiatalembert, Klaus. Fájdalmi ellenére ül a könyvei fölött, hogy semmit se mulasszon, és folytathassa a tanulmányait, pedig már semmi értelme az egésznek. Csak ő nem tudja.

– Igazad van, én magam is ezen gondolkodom állandóan. Mégsem rabolhatom el tőle a reményt.

– Bár az ő esetében egészen biztos vagy?

– A mi foglalkozásunkban, Kirstin, nincs abszolút biztonság.

Nem tudott tovább uralkodni magán, és megkérdezte: – Anyám számára is volt még benned remény?

– Nem úgy nézett ki, hogy csoda fog történni – felelt a férje megfontoltan. – Ismerünk olyan eseteket, amikor egy tumor nem nőtt tovább, vagy akár teljesen el is tűnt. Az anyád összetört volna, ha nem reménykedett volna.

– Ma is csak úgy cselekednél, mint akkor?

– Igen, egész biztosan. Maga az orvos is elég nehezen viseli el az igazságot. A mi kötelességünk, és az is marad, hogy jobb meggyőződésünk ellenére reménykedjünk és reményt keltünk.

Kirstin összeszorította a száját. A

férje nem sejtette, milyen különleges jelentősége volt az ő számára ennek a beszélgetésnek.

Forró könnyek öntötték el az arcát. Nem tudott ellene semmit tenni.

– Miért sírsz? – hangzott a férje kérdése. – Hiszen nem ismered a fiatalembert. Azonkívül biztos lehetsz benne, hogy mindent meg fogok tenni ezért a páciensért, a legkisebb apróságot sem mulasztom el.

Kirstin felzokogott: – Csak azért, hogy minél tovább fenntartsad benne a reményt – egyes-egyedül ezért!

Klaus Lohmann felállt, és karjába vette a feleségét: – Ne sírj, Kirstin! Felejtsd el az egészet! Nem lett volna szabad beszélnem róla.

Kirstin még mindig sírt. A férje azt hitte, hogy a számára ismeretlen diákat siratja, pedig Kirstin saját magát siratta. Rettenetesen fenyegette az a félelem, hogy ugyanabban a szörnyű betegségben kell meghalnia, mint az anyjának. Sohasem fogok tudni erről beszélni Klausnak – gondolta kétségbeesetten.

A doktor két poharat és egy üveg portóit vett ki a faliszekrényből. Miután megtöltötte a poharakat, az egyiket odanyújtotta Kirstinnek. – Itt van, angyalom, jót fog tenni neked. És nekem sem fog ártani.

Kirstin kerülte a pillantását, és egy hajtásra kiürítette poharát. Érezte, hogy az alkohol hatására felgyorsul a vérkeringése. Most tényleg kicsit jobban érezte magát.

Miért kellene, hogy mindenképpen tumor legyen? – kérdezte magától, míg

kinyújtotta a kezét, hogy Klaus még egyszer megtöltse a poharát. – Lehet, hogy csak migrénrohamokról van szó. Sok asszony szenved ilyenektől. A migrénnel gyakran járnak együtt látászavarok. Olyan buta vagyok, hogy mindig csak anyám betegségére gondolok.

Kiürítette a következő poharat, és egy harmadikat is kért.

– Te, ez egy elég nehéz portói. A végén még becsípsz – figyelmeztette a férje.

Kirstin széles mozdulatot tett: – És az olyan baj lenne? – kérdezte könnyedén. – Most legalább már nem kell sírnom.

Amikor később felment a lépcsőn a férjével, nem állt nagyon biztosan a lábán. Kezdeti szomorúsága vihogó vidámsággá változott. De a háttérben ott leselkedett a félelem. Megbörzongott, amikor Klausszal folytatott beszélgetésére gondolt.

*

Észrevétlenül, feltartóztathatatlanul múlt az idő. Kirstin már nem szenvedett olyan gyakran fájdalomrohamoktól. Voltak napjai, amikor el tudta hitetni magával, hogy félelme indokolatlan. De aztán megint olyan pillanatok jöttek, amikor nem tudott megfogni a kezével egy tárgyat, vagy nem látott rendesen, miközben elviselhetetlenül fáj a feje.

Kirstin továbbra is szedte titokban a tablettákat, és hallgatott. Amikor Agnes néni felhívta és a hogyléte felől érdeklődött, Kirstin azt állította, hogy jobban van. Csak behajszolta magát

az esetleges tumortól való félelembe. Most örül, hogy nem zavarta dr. Anderst a képzelgéseivel.

Amikor dr. Lohmann meghívót kapott egy tudományos kongresszus keretében rendezendő ünnepi fogadásra az egyetemen, Kirstin úgy örült, mint egy karácsonyi ajándéknak.

– Ugye elmegyünk, Klaus? – kérte. Olyan ritkán van alkalmunk ilyen nagy ünnepekre eljutni.

– Ha örülsz neki, szívesen. Meg kell vallanom, hogy nem számítottam a meghívásra. Az egyetemi urak általában szívesebben maradnak egymás közt, és legfeljebb még a városi nevezetességeket hívják meg.

– És te miért nem számítod magad a városi nevezetességek közé? – csókolta meg Kirstin a férjét. – Ugye kapok egy új ruhát?

– Hát az csak magától értetődik, Kirstin. Azt akarom, hogy gyönyörű legyél, és mindenki irigyeljen a szép feleségemért. Vegyél egy aransárgát. Az különösen jól áll neked.

– Zöld sem lenne rossz – elmélkedett Kirstin.

– Legjobb lesz, ha szombaton bemegyünk a városba, és keresünk valamit, ami mindkettőnknek tetszik, Kirstin. Végre is rendkívüli alkalomról van szó.

Ez a hét túl lassan múlt. Szombaton végre sor került a megbeszélte városi kirándulásra. Az eredmény egy álmuszép halványlila estélyi ruha volt. Kirstin gyönyörűen nézett ki benne, és az exkluzív divatszalon direktisze el volt ragadtatva, amikor felpróbálta.

Klaus Lohmann szemrebbenés nélkül kifizette a ruhát.

– Iszonyúan drága – suttogta Kirstin, amikor megint az utcán álltak. – A világoskék sokkal olcsóbb volt.

– De fele ilyen szép sem, Kirstin. El akarod venni az örömet? A lila ruha a legszebb, amid valaha is volt. Érdeemes volt érte egypár márkával többet adnom.

Kirstin megállt az utca közepén, és megcsókolta a férjét: – Köszönöm, Klaus – mondta örvendezve. – Biztosan ez lesz a legszebb ünnepünk is.

Este Kirstin felvette az új ruhát, és megcsodáltatta magát Elsával és Gittivel. Gitti úgy találta, pont olyan benne, mint egy tündér. Elsa szótlán bámulattal nézte a ruhát.

Kirstin óvatosan összefogta a földig érő bő szoknyát, és felment a lépcsőn, hogy beakassza a ruhát a szekrényébe. Éppen a legfelső lépcsőfokon heves fejfájás tört rá. Alig bírta megtenni a hálósobáig vezető néhány lépést.

Be kell vennem valami tablettát – gondolta ijedten. A fürdőszobában még van egypár.

Nem vette észre, hogy rálépett a ruha szegélyére. Amikor vizet engedett egy pohárba, a drága ruhára is került egypár csepp, Kirstin azt sem vette észre. Gyorsan bevett két tablettát, és vizet ivott rá. Aztán félig csukott szemmel az ágyához tapogatózkodott és lefeküdt.

Lassan múltak a percek. Kirstin minden időérzékét elvesztette. Már csak a szűrő fejfájást érezte, a szeme előtti vibrálást és a rettenetes félelmet.

Aztán a fájdalom fokozatosan elmúlt, és ő szokatlanul könnyűnek és szabadnak érezte magát.

– Csak képzeltem – suttogta, és felült. – Most már semmit sem érzek.

Észrevette, hogy még mindig rajta van az új ruha. Szégyenkezve állt fel, levette, gondosan fogasra akasztotta és megnézte. Hordani akarja ezt a gyönyörű ruhát, és vidám akar benne lenni. Élni akar, és két kézzel kapaszkodni a boldogságba!

Így tagadta le Kirstin önmaga előtt is a rövid fájdalomrohamot, és lement a lépcsőn, mintha mi sem történt volna.

– Hol voltál ilyen sokáig? – kérdezte Klaus csodálkozva. – Már éppen fel akartam küldeni érted Gittit. Ő már azóta megvacsorázott, és most le kell feküdnie.

Kirstin kerülte férje tekintetét. – A tükör előtt csodáltam magam – mondta halkan. – Egy hiú nő ilyen foglalatosság közben elfeledkezik az időről.

– Hát ez tényleg különlegesen szép ruha – vélte gyanútlanul az orvos, és nevetett. – Éppúgy örülök az estélynek, mint te.

*

Amikor elérkezett a nagy nap, dr. Lohmannt még röviddel az indulás előtt ahhoz a diákhoz hívták, aki legfontosabb páciensei közé tartozott.

– Nem tudnád egyetlenegyszer megkérni egy kollégádat, hogy helyettesítsen? – kérdezte Kirstin idegesen.

– Nem, Kirstin, ebben az esetben nem. De nem tart sokáig. Ha egyetértesz, velem jöhetnél kocsival addig a

házig, és megvárhatnál a kocsiban, amíg végzek. Így nem veszítenénk túl sok időt.

Kirstin felhúzta a vállát. – Hiszen úgysem tudlak benne megakadályozni, hogy kezeljed a fiatalembert. Menjünk akkor.

Beszálltak, és a doktor beindította a motort. – Ne bosszankodj, drágám – kérte barátságosan. – Estélyre megyünk, és jól akarjuk érezni magunkat. Ez a szegény páciens pedig erős fájdalomtól szenved. Kötelességem, hogy törődjem vele.

Kirstin mereven nézett előre: – Éppen ma nem akartam, hogy erre az esetre emlékeztessenek – mondta önműrűlmeztve.

A férje kínosan érezte magát. Nem értette felesége heves reakcióját, de nem kérdezte tovább, mert nem akarta ingerelni. Lassított, és a legrövidebb úton a mellékcúba hajtott, ahol páciense lakott. Amint megállt, kiszállt, és magához vette a hátsó ülésről orvosi táskáját.

– Jövök mindjárt, Kirstin. Igyekszem.

– Ne sajnáld rá az időt, hogy egész biztosan elhiggye neked, hogy hamarosan meggyógyul – suttogta dühösen. – Hiszen fontos, hogy az utolsó percig reményt keltsünk ott is, ahol már semmi remény nincs.

– Ó, Kirstin, mi ütött beléd?

– Semmi, Klaus. Sajnálom a szegény diákot, mert szenvednie kell és ráadásul még hazudnak is neki.

– De hiszen elmagyaráztam neked...

– Jól van, jól, hiszen vár rád, Klaus. Ne beszéljünk róla többet.

A doktor elfordult, és megnyomta a csengőt. Kirstin nem nézett utána, amikor eltűnt a bejáratnál. Létezik egyetlenegy orvos a világon, aki nem hazudna nekem? – kérdezte magától rettegve és kétségbeesve.

Körülbelül negyedóra múlva lépett ki Klaus Lohmann ismét a házból. Kirstin most rámosolygott: – Bocsáss meg – mondta halkán – igazságtalan voltam. Nem te tehetsz róla. Most már ne gondoljunk a páciensre, hanem örüljünk az estélynek.

Klaus Lohmann megragadta felesége kezét, és megcsókolta: – Csodálatos asszony vagy, Kirstin – válaszolta.

Most végre elindulhattak tulajdonképpen céljuk felé. Amikor Kirstin kevéssel később belépett férje karján a fényesen kivilágított terembe, majdnem megszedült egy kicsit a rengeteg ember látványától. Drága estélyi ruhák, csillogó ékszerek, divatos frizurák – és hozzá az urak ünnepélyes feketében.

Dr. Lohmann a legtöbb jelenlévőt ismerte. Kirstin köszönt, bólintott, mosolygott és udvarias kérdésekre semmitmondó válaszokkal felelt.

Egy inas pezsgőt kínált.

Kirstin észrevette, hogy több teremben folyik a rendezvény. Az egyik szomszédos helyiségben a fantasztikus bőségű büfét látta.

– Előbb még az egyetem rektora tart ünnepi beszédet – súgta oda Klaus Lohmann a feleségének. – Ezeket a finomságokat előbb ki kell érdemelned.

Nevettek, mint a rossz gyerekek. Hirtelen dr. Lohmann neve hallatszott. – Klaus, öregem, ez aztán a meglepetés!

Figyelemreméltóan csinos hölgy volt, aki ilyen vidáman kiáltott fel és odasietett a házaspárhoz. Hollófekete haj, világítóan kék szem, keskeny, intelligens arc, határozott orr, szép vonalú száj. A hölgy aranybrokát ruhát viselt, és királynőnek hatott benne. A kivágás ugyan kissé merész volt, de megengedhetett magának ennyi extravaganciát.

Dr. Lohmann örömmel nyújtotta felé a kezét: – Anita... hát te hogy kerülsz ide? Drágám, ez itt dr. Anita Grothe, akivel éveken át együtt tanultunk az egyetemen. Ő pedig a feleségem, Anita. Kirstinnek hívják, és azt hiszem, kezdettől fogva barátnőnek tekinthetitek egymást, különben csak problémák adódnának hármunk között a magázódásból és tegeződésből.

Kirstin megfogta Anita keskeny, erős kezét: – A férjem sosem említette a maga – stop – a te nevedet, Anita. De nagyon örülök az ő nevében is a viszonzatlátástoknak.

Anita Grothe ivott a pezsgőjéből. Kék szeme villogott: – Mi akkor egész kis klikk voltunk, Kirstin – mesélte nyugodtan – Münchenben. Abban a félévben többet táncoltam és mulattam, mint tanultam. Klaus persze még egy átmulatott éjszaka után is képes volt előadásra menni. Néha bezárkózott a diákszobájába, hogy tanuljon. Akkor senkivel sem állt szóba, és hat ökörrrel sem lehetett volna a könyveitől

elrángatni. Klauson kívül senki sem volt ilyen állhatatos.

Az orvos nevetett: – Nem volt pénzem, Anita. Ezért nem engedhettem meg magamnak, hogy elveszítsam a félévet. A többiek ilyen vonatkozásban kicsit jobb helyzetben voltak.

– Egyikünknek sem volt sok pénze – mondott ellent a szép Anita. – Tudod, mégis nagyszerű idők voltak.

Klaus Lohmann Anita kék szemébe nézett, és bólintott: – Igen, csodálatos volt – mondta halkán. – És most meséld el gyorsan, hogyhogy épp Freiburgban találkozunk veled.

– Egészen egyszerűen, Klaus. Itt dolgozom az egyik tudományos intézetben. És mivel a nagyfőnökünk most éppen az Egyesült Államokban tartózkodik, engem delegáltak a mai estélyre, ami nagy megtiszteltetést jelent, ahogy mondták.

– Tehát itt élsz és dolgozol Freiburgban? – kérdezte dr. Klaus Lohmann. – Miért nem jelentkezted nálunk eddig?

– Mert nem tudhattam, hogy te itt laksz, kedves Klaus.

– Itt lakom, és itt van a rendelóm is. Csak a telefonkönyvet kellett volna megnézned.

– Mostanáig nem jutott eszembe, hogy összes akkori barátaim nevét keressem az itteni telefonkönyvben.

– Ebben igazad van. Egyikünk sem sejtette a másikról, hogy épp itt Freiburgban él. És most meséld el, mi minden történt veled azóta.

Dr. Anita Grothe beszámolt ragyogó államvizsgájáról és arról, hogy persze a

doktori fokozatot is a legmagasabb kitüntetéssel kapta meg. Azután két évig egy klinikán dolgozott, és végül a tudományos munka mellett döntött véglegesen.

Kirstin csodálkozva és egy kicsit irigykedve hallgatta. Anita Grothe céltudatosan haladt a maga útján. Kifejezett szépsége ellenére eddig, úgy látszik, még nem gondolt a férjhez menésre.

Klaus Lohmann tréfálkozva tett fel egy erre vonatkozó kérdést. A vonzó doktornő határozottan megrázta a fejét, és kijelentette: – Hálás vagyok a sorsnak, hogy olyan korban élek, amikor mi nők nem vagyunk minden körülmények között arra ítélve, hogy a konyha és a gyerekszoba között töltsük el életünket. Eddig még soha nem vágytam arra, hogy házassági köteléket vegyek magamra. Azok a nők, akik egyenjogúságról beszélnek, de nem gyakorolják, maguk tehetnek a sorsukról. Egyébként nem hiszem, hogy az ember egyszerre lehetne jó tudós, jó feleség és anya. Dönteni kell. Bizonyos fokig sajnálom a szegény háziasszonyokat, akik sosem tanultak valami értelmes dolgot. De úgy látszik, soha nem is vágytak rá.

Kirstin kicsit meghökkent. Anita hanghordozása egyértelmű megvetést jelzett az olyan nők iránt, akik egyedüli feladatukat a férjük háztartásának vezetésében látják, és abban, hogy jó anyák legyenek. Miért nem akceptálta a szuperokos doktornő, hogy különböző tehetségek vannak, különböző állásponatok és főleg különböző eszmények?

Még mielőtt Klaus Lohmann folytathatta volna a beszélgetést, csengőjelzés hallatszott, amivel a résztvevőket a bejelentett beszéd meghallgatására a másik szobába hívták. Anita Grothe csatlakozott a Lohmann házaspárhoz. Klaus a két feltűnően csinos nő között haladt, és mindkettőre büszke volt.

Az egyik hátulso sorban találtak maguknak három egymás melletti helyet. Klaus Kirstin és Anita közt ült. Míg a virágokkal díszített szónoki emelvényről elhangzott egy beszéd, melyre inkább udvariasságból, mint valódi érdeklődésből figyeltek, Anita keze lopva barátjéé után tapogatódzott. Klaus Lohmann szorosán átfogta az ujjait. Gondolatai visszavándoroltak a müncheni időkbe. Anitával való akkori kapcsolata egyáltalán nem volt felületes. De házasságra egyikük sem gondolt, Anita az emancipáció miatt, ő maga pedig azért nem, mert előbb be akarta fejezni a tanulmányait, és szakmailag meg akarta alapozni a pályáját. Így aztán elvesztette szem elől Anitát, és nem gondolt többet a szenvedélyes szerelmes éjszakákra. De az Anitával való találkozás most felélesztette ezeket az emlékeket.

Kirstin ott ült mellette új estélyi ruhájában, és semmit sem vett észre. A teremben lévő azon kevesek közé tartozott, akik teljes figyelmüket az elhangzó beszédnek szentelték.

Anita Grothe a következő órákban nem tágitott többé a házaspár oldaláról. Hármásban mentek a büféhez, és aztán találtak egy három személyre terített kis asztalt is. Anita pezsgőt

ivott, és sugárzott a vidámságtól és temperamentumtól. Magához ragadta a beszélgetés irányítását, és majdnem kizárólag Klaushoz fordult, míg Kirstinnek alig szentelt figyelmet.

Az asztali muzsika később táncritmusra váltott. Már el is indultak az első párok a táncterembe.

– Kedves Klaus, ugye én kapom az első táncot? – kérdezte mosolyogva Anita.

A férfi azonnal felállt, és megcsókolta a kezét: – Ugye, nincs kifogásod, Kirstin? – kérdezte vidáman. – Ezt a találkozást egyszerűen meg kell ünnepleni.

– Persze hogy nincs – mondta hal-
kan Kirstin.

Fél perccel később a szomszéd asztaltól egy őszülő halántékú úr lépett hozzá, és kissé régimódi udvariassággal kérte fel egy táncra. Kirstin bólintott és mosolygott. Homályosan úgy emlékezett, hogy táncosa a földrajz professzora. Valaki bemutatta az általános üdvözléskor, de a neve már nem jutott eszébe.

A professzor ősz haja ellenére rutinos táncosnak mutatkozott. Okos szeméből Kirstinnek nem volt nehéz kiolvasnia, hogy csodálja őt. De nem tudott örülni ennek. Anita Grothe elérte, hogy a befutott tudós nő mellett butának és jelentéktelennek érezze magát. Szégyellte, amiért ő csak háziasszony, és nem tud részt venni a férje és Anita közötti szakmai beszélgetésekben.

A táncosa nem is várt tőle magasröptű eszmefuttatásokat. Kedvesen társalgott vele az estélyről, és bókolt

Kirstinnek a ruhájáért. – Egyébként maga kitűnő táncosnő – jelentette ki mosolyogva.

– Ez a maga érdeme, professzor. És ezt maga is tudja – hártotta el a bókot Kirstin kicsit zavartan.

– Ha a partnernő nem tud semmit, akkor azon a legjobb táncos sem tud változtatni. Elismerem, hogy szívesen táncolok, és a modern táncokban is kiismerem magam. A négy lányom gondoskodik róla, hogy ne essek ki a gyakorlatból. A táncot egyféle kiegészítő sportnak tekintem. Túl keveset mozgunk mostanában. Egy temperamentumos rumba lefekvés előtt szinte orvosi javallat... amivel persze nem akarok a férje mesterségébe kontárkodni.

Kirstin nevetett. A professzor tett neki. – A felesége is táncol? – kérdezte.

A férfi a fejét rázta: – A feleségem sok éve meghalt, Lohmann asszony. Különböleg egészen biztosan vele táncoltam volna az első táncot.

Kirstin öröme elmúlt. Hirtelen tudatára ébredt, hogy Klaus Anita Grotheval táncolja az első táncot, és nem vele.

Amikor mindenki visszatért a helyére, a professzor megállt Kirstin széke mellett, hogy megvárja Klaus Lohmant: – Remélem, nem haragszik, amiért helyettesítettem, doktor? – kérdezte.

Klaus Lohmann kijelentette, hogy nagyon is hálás a professzornak. Váratlanul két hölgy társaságában találta magát az estélyen.

Így az őszülő professzor csatlakozott hozzájuk, és szinte magától adódott, hogy Kirstin többnyire vele, Klaus viszont szinte kizárólag csak Anitával beszélgetett.

Kirstin figyelte a férjét, és látta, milyen élénken beszél, milyen gyorsan és lendületesen mozog. A müncheni diákidőkre való emlékezés szinte megfiatalította.

Hajnali két óra körül a legtöbben hazaindultak. Az estély már túljutott a csúcspontján. Mindenki arra gondolt, hogy másnap ismét dolgoznia kell.

– Te hogy méész haza, Anita? – kérdezte gondoskodóan dr. Lohmann. – Mi kocsival vagyunk, és én nem ittam alkoholt. Nyugodtan rám bízhatod tehát magad.

– Köszönettel elfogadom, kedves Klaus. Taxival jöttem, mert nem akartam ittas vezetés miatt kockáztatni a jogosítványomat. Normál esetben taxival mennék hazafelé is, de veled persze sokkal kellemesebb lesz.

A földrajzprofesszor kezét csókolt Kirstinnek, és köszönetet mondott neki. – Viszontlátásra, Lohmann asszony. És ne feledje el, milyen hasznos dolog a táncos mozgás.

– Azt hiszem, beléd szeretett – állapította meg suttogva Anita. – Táncolni tud, azt meg kell hagyni.

Kirstin kissé rosszkedvűen rázta a fejét: – Belém szeretni biztos nem szeretett. Amúgy tényleg nagyon kedves ember.

Anita belekarolt Kirstinbe: – Vasárnap eljövök titeket meglátogatni. Klaus meghívott. Már előre örülök.

Ugyanis meglehetősen sivár a vasárnap egy városban, amelyet még nem igazán ismer az ember.

– Remélhetőleg nem fogsz csalódni – válaszolta halkán Kirstin. – Átlagos családi életet élünk, mely vasárnaponként meglehetősen intenzíven a kislányunk körül forog.

– Miért találnám kiábrándítónak? – kérdezte Anita. – Klaus bolondja Gittinnek, és én már egész kíváncsi vagyok rá.

– Azt gondoltam, hogy egy ilyen vasárnapi családi idillt nyárspolgárnak találnál – vallotta be Kirstin habozva.

– Egy olyan férfi, mint Klaus, nem is lehet nyárspolgár – jelentette ki Anita, és beszédes pillantást vetett régi barátjára.

Aztán Klaus Lohmann a két hölgy között hagyta el az estélyt, hol itt, hol ott véve búcsút ismerőseitől. A kocsi-ban Anita a sofőr melletti helyet kapta, míg Kirstinnek meg kellett elégednie a hátsó üléssel.

Anita több utcán keresztül irányította Klaust, melyeket Kirstin alig ismert: – Megjöttünk, az a világos ház hátul – mondta végül.

Dr. Lohmann megállt. Anita a modern épületre mutatott: – Igazán elegáns lakást kaptam itt – magyarázta buzgón. – Ti is el kell gyertek egyszer hozzám.

– Először te jössz hozzánk – felelte Klaus, mialatt kiszállt, hogy kinyissa az ajtót Anitának.

A fiatal orvosnő kissé visszafordult, hogy Kirstintől elbúcsúzzon. – Hama-

rosan viszontlátjuk egymást, Kirstin. Remélhetőleg tetszett neked az estély. Ha az ember csak mint feleség és kísérő van meghíva, akkor talán nem olyan szórakoztató az ilyesmi.

Kirstint elfutotta a méreg. Anita fölényessége már a szemtelenséggel volt határos.

– Nem éreztem magam kívülállónak – válaszolta hangsúlyozottan hűvösen. – Nagyszerűnek találtam a beszédet, és általános érdeklődést keltőnek.

– Annál jobb neked, Kirstin. Jó éjszakát.

Klaus Lohmann nem engedte magát lebeszélni, és a ház ajtajáig kísérte volt egyetemi társnőjét, és ott várt, míg az kinyitotta az ajtót.

Kirstin felhasználta ezt az időt, hogy előreüljön: – Ugye nagyon szoros barátságban voltatok vele? – kérdezte halkán, amikor Klaus visszatért a kocsihoz.

– Hát igen, ahogy az az egyetemen lenni szokott, Kirstin. Ha közelebbről megismered, meglátod, milyen jó pajtás. Ragyogóan tehetséges, biztosan nagy tudományos karriert csinál még. Az emancipációs mániáját nem kell túl komolyan venni. Diáklány korában nagyon is örült, ha minden ujjára akadt egy udvarlója. Valamikor biztos megtalálja ő is majd a megfelelő férfit. Akkor biztosan férjhez is fog menni. Túl csinos ahhoz, hogy egy életen keresztül egyedül legyen.

– Csinosnak tényleg nagyon csinos – felelt Kirstin. Többet nem mondott. A férje sem nyilatkozott többet Anita

Grothével kapcsolatban, de Kirstin világosan látta, hogy végig az úton Anita gondolt.

★

Anita vasárnap már reggelire bejelentkezett, mert elfelejtett otthonra kávé tenni magának.

Telefonhívásával felriasztotta az ünnepnap lustálkodásból a ház urát, míg Elsa még egy reggeli terítéket rakott az asztalra, és Gitti kíváncsi szemekkel érdeklődött a látogatóról.

Klaus Lohmann épp hogy elkészült. Borotválkozóvíztől illatosan üdvözölte a vasárnapi vendéget. Anita barátságos oldalba bökte és nevetve kérdezte, hogy ő ugrasztotta-e ki az ágyból.

– Még nagyon jól emlékszem, hogy szívesen maradsz délig ágyban – jelentette ki kacintva.

Gittit mindjárt elragadtatta ez a jókedvű néni, és Anita Grothe értett hozzá, hogy Klaus barátjának házában rögtön középponttá és az általános rokonszenv tárgyává válnak. Gondtalan természetességgel ült a családi asztalnál, és lelkesen dicsérte Elsa kávéját. Keskeny csíkokra vágta Gitti pirítósát, és szivarnak nevezte őket, melyeket így az amúgy kissé válogatós kisaszszony a legnagyobb élvezettel fogyasztott el.

Meg sem kérdezte a jelenlévőket, hogy ők is akarják-e, és már be is kapcsolta a rádiót, mert föltétlenül meg akart hallgatni egy bizonyos koncertet. Mindenki áhítattal hallgatta a zenét, és minden beszélgetés elnémult, mert Anita úgy akarta.

Később nagy sétát javasolt, mert fontosnak tartotta, hogy vasárnap egész hétre való friss levegőt szívjon az ember. Mivel Elsa a konyhában foglalkozott a sülttel és nem volt szüksége segítségre, négyesben indultak el. Gitti megfogta az apja kezét és Anitáét. Kirstin mellettük ment, és feleslegesnek érezte magát.

Ebédkor Anita orvosi témájú beszélgetésbe kezdett, és csak úgy szórta maga körül az érthetetlen szakkifejezéseket. De azért nagyszerű étvággyal evett, és közben még arra is volt ideje, hogy bókokat mondjon Elsának. A háziasszonyról nem esett szó.

Gitti harmadik adag fagyaltért könyörgött, amit anyja károsnak tartott, de Anita nagyvonalúan megengedett. Gitti felismerte az eddig nem ismert lehetőségeket, és nem volt hajlandó ebéd után lefeküdni.

Megint Anita volt az, aki szuverénül eldöntötte, hogy vasárnap, különösen ha vendég van, kivételt lehet tenni. Mivel apja is rögtön az ő pártjára állt, Kirstinnek engednie kellett. Leszavazták.

Amint Elsa leszedte az asztalt, Anita azt a kívánságát nyilvánította, hogy meg akarja nézni barátja rendelőjét, amire Klaus rögtön kész volt.

– A te számodra ez nem újdonság – mondta Anita lefegyverző határozottsággal. – Végre is Gittivel is játszani kell valakinek.

Gitti más véleményen volt. Keresztülvitte az akaratát, és elkísérte apját és a nénit a rendelőbe, ahová neki csak kivételes esetben volt szabad belépni,

és amely ezért csodaországoknak tűnhetett.

Kirstin egyedül maradt ott. Kiment a konyhába, hogy Elsának segítsen.

– Igazán elbűvölő teremtés – mondta mély meggyőződéssel a házvezetőnő. – Hogy tud bánni Gittivel! Nem is hinné az ember egy ilyen tanult és még férjhez nem ment hölgyről.

Kirstin hallgatott. Rosszindulatúnak és irigynek érezte magát, mert képtelen volt osztozni az Anita Grothe iránti általános lelkesedésben.

A délután folyamán Klaus Lohmann-nak meg kellett látogatnia egy betegét. Anitát rögtön érdekelte az eset, és elkísérte barátját.

Kirstin Gittivel foglalkozott, aki minden öt percben az ablakhoz futott, hogy megnézzze, visszaérkezett-e már a papi és Anita néni. Amikor végre megjött a kocsi, a két orvos rögtön visszament a rendelőbe, mert Anita meg akarta ismerni az illető eset előzményeit. A délutáni kávézásokor megint csak betegségekről, operációkról és újonnan kifejlesztett gyógyítási módszerekről esett szó, úgyhogy Kirstinnek nem volt alkalma akár csak egy szóval is részt venni a beszélgetésben.

Amikor Gitti panaszkodott, mert nem eléggé figyeltek rá, Anita rögtön témát váltott. Mulatságos játékot javasolt, amelyben mindenkinek, még Elsának is részt kellett vennie. Gitti arccskája rózsásra gyúlt, és óriási pusztit adott Anitának, amikor az ügyes manipulációval elérte, hogy Gitti vitathatatlan győztesként fejezze be a játékot.

– Büszke lehetsz erre a pusztira –

állapította meg a ház ura mosolyogva. – Gitti különben nem nagyon pazarló az idegenek iránti gyöngédségekkel.

Anita felkapta Gittit, és feldobta a levegőbe. – Én talán idegen vagyok? – kérdezte kihívóan.

Gitti, amikor megint földet ért, sugárzó szemmel nézett az orvosnőre. – Nem, te a mi aranyos Anita néniünk vagy.

Anita mosolyogva fogadta ezt a vallomást: – És te pedig az én édes kicsi Gittim vagy – válaszolta, miközben átölelte és összecsókolta a gyermeket.

Természetesen megkérték Anitát, hogy vacsorára is maradjon. Habozás nélkül elfogadta a meghívást: – Olyan jó nálatok... majdnem mint gyerekkoromban otthon. Már majdnem elfelejtettem, milyen nagyszerű egy családi körben töltött ünnepnap.

Anita vacsora után felment a lépcsőn Gittivel, mert a kis perszona ragaszkodott hozzá, hogy Anita néni vetkőztesse le és fűrössze meg.

Még az altatódalt is Anitának kellett énekelnie. Szép alt hangja volt, melyet lent is jól lehetett hallani.

– Remek teremtés, ugye – állapította meg Klaus. – Igazán szerencsés véletlen, hogy összeakadtunk az estélyen.

– Igen, bámulatos nő. Meglehetősen jelentéktelennek érzem magam mellette – válaszolta Kirstin halkán.

A férje csodálkozva nézett rá: – Anita és te – nem is lehet összehasonlítani titeket. Nem kell túlértékeljed az egyetemi tanulmányaid, drágám.

– Amikor ma olyan intenzíven tár-

salogtál velem, kicsit irigy voltam, amiért ő olyan rettentő okos – vallotta be kicsit zavartan Kirstin.

– Hát igen, tényleg intelligens, már Münchenben érdemes volt vele bizonyos témákról vitatkozni. Egyébként néha majd hospitálni fog a rendelésen, ha van egy kis szabad ideje. Nem akarja teljesen elveszíteni a kapcsolatot a betegekkel végzett munkával. Mivel az intézetében több műszakban dolgozik, viszonylag könnyen el tudja intézni, hogy részt vehessen a rendeléseimen. Még bizonyos segítséget is fog jelenteni számomra.

– Hiszen én aligha segíthetnék – vélte sóhajtva Kirstin. – Anita jött be a nappaliba, és így a beszélgetés abbamaradt. Kirstin felállt. – Fel akarok még menni Gittihez – mondta hevesen.

– Már nem szükséges. Elénekeltem a dalt, amit rendelt. Közben lecsukódott a szeme. Nyilván elég fáradt volt a mai hosszú nap után. – Az orvosnő egy fotelba vetette magát, és egymásra rakta hosszú lábait.

– Gitti különben nem alszik el, míg nem énekelek neki mellette ülve – mondta Kirstin halkán. – Úgy látszik, varázsszert alkalmaztál, Anita.

– A gyerek meg én egyszerűen csak megértjük egymást – vélte egykedvűen Anita. – Egy hullámhosszon vagyunk. Van ilyen. Mondd csak, Klaus, szoktál még sakkozni?

– Szinte soha sincs rá időm és alkalmam, Anita.

– Ez volt a mi jól bevált kikapcsolódásunk annak idején. Van egy sakktablátok? Rettentően szeretnék egy partit

játszani veled, Klaus. Egy müncheni emlékpártit.

Kirstin tudta, hogy a könyvszekrényben van egy sakktábla faragott figurákkal. Bár ő is elég jól tudott sakkozni, egyetlenegyszer sem játszott még Klausszal.

– Kell legyen valahol egy sakktáblánk – gondolkozott félhangosan Klaus. – Egyszer a kezemben is volt. De nem emlékszem pontosan... – Kérdően nézett Kirstinre.

Egy másodperc töredékéig küzdött a kísértéssel, hogy letagadja, amit tud. De ugyanakkor szégyellte is ezt az ötletét. Felállt, hogy elővegye a sakktáblát a hatalmas könyvszekrény legutolsó polcáról.

– Ezt nevezem példás házirendnek – állapította meg lelkesen Anita. – Játsszol, Kirstin?

– Már évek óta nem. Félek, hogy szörnyen blamálnám magam. Nézhetem a partitokat?

– Magától értetődően. A sakk egy harmadik személy részére is izgalmas és érdekes lehet. – Anita felállította a sakktáblát, és egy fekete és egy fehér figurát vett a kezébe, hogy kisorsolják az első lépést. Teljes figyelmével a játék felé fordult.

Kirstin nagy figyelemmel követte a partit. Anita kapta a fehéret, és megtette az első lépést. Nem habozott, céltudatosan haladt előre.

Klaus Lohmann hosszasan fontolgatta a lépéseket, és az ujját mindig egy kicsit rajta hagyta a figurán, mellyel éppen lépett, hogy szükség esetén korrigálhasson.

– Hozol nekünk valamit inni, drágám? – kérte.

Kirstin lement a pincébe, és felhozott egy üveg francia vörösbort, amelyről tudta, hogy a férje különösen szereti.

Anita elhúzta a száját: – Fuh! Ne vegyétek rossz néven, de nekem a vörösbornak olyan az íze, mintha tintát innék. Nincs valami másotok a szegény kicsi Anita részére?

Kirstin hozott egy üveg félédes rajnai bort, mellyel most már Anita is egyetértett.

A játék folytatódott. Anita volt az első, aki határozott hangon Gardez!-t kiáltott. Szinte diadalmasan csengett.

Bár Klaus Lohmann el tudta hárítani a dámáját fenyegető veszélyt, de már nyilvánvalóan védekeznie kellett. Anita meg fogja verni, gondolta Kirstin, és bosszankodott.

Egy jó félórával később meg is történt. Tényleg Anita nyert.

Klaus rögtön revánsot kért.

Kirstin lopva az órájára pillantott. Késő lesz, mert a férje most biztos még óvatosabban fog játszani, mint eddig. Reménykedése, hogy Anitának talán eszébe jut a hétfő és felkerekedik, hiúnak bizonyult. Újabb mérkőzés kezdődött.

Ez a játszma több mint két óra hosszát tartott, és a sugárzó Anita ezt is megnyerte.

– Ismerd el, hogy én vagyok a jobb – mondta. – Münchenben is a legtöbbször megvertelek. Mindig azt mondják, hogy a sakk férfiakkal való játék. De ez nem igaz. Én legalábbis majdnem minden játszmát megnyerek.

Klaus Lohmann kissé kényszeredet-
ten mosolygott: – Semmilyen területen
sem lehet téged legyőzni, Anita. Gratulálok.
Ha megint eljössz, még egy
partit megpróbálok.

– Tőlem – jelentette ki könnyedén
Anita. – De akkor sem fogsz jobb
eredményt elérni, mint ma. – Most
végre az órájára nézett. – Az az érzé-
sem, hogy indulnom kell – állapította
meg. – Ha az ember ilyen erősen kon-
centrál a játékra, észre sem veszi, hogy
múlik az idő. Tényleg szép vasárnap
volt. Holnapután akkor jövök hozzád,
Klaus, a rendelésre. Csak este leszek
szolgálatban, és így reggel és délután is
hospitálhatok nálad.

– Nagyszerű, Anita. Természetesen
ebédre is nálunk maradsz, így megspó-
rolod a dupla utat – kiáltott a ház ura. –
Remek dolog, hogy így alkalmam lesz
egyszer együttműködni veled.

Kirstin kezet nyújtott Anitának. – Jó
utat, Anita – mondta halkán.

– Ne aggódjatok, biztosan vezetek.
A volánnál sem ver meg egy férfi sem.

Klaus kikísérte az orvosnőt, mialatt
Kirstin a sakkfigurákat és a táblát visz-
szarakta a könyvszekrénybe.

*

Mialatt Bergesfeldenben egy bizonyos
dr. Robert Anders nem tudta egészen
elfelejteni a Kirstin Lohmann-nal töl-
tött vasárnap dälutánt, Freiburgban a
sors feltartóztathatatlanul ment a maga
útján.

Dr. Anita Grothe kedve szerint járt
ki-be egyetemi társa, Klaus Lohmann
házában. Ugyanolyan magától értető-

dően vett részt a családi életben, mint
az orvos szakmai munkájában. A páci-
ensek rajongtak érte, és Helga nővért
az ujjá köré csavarhatta.

Klaus Lohmann teljesen Anita befo-
lyása alatt állt, anélkül hogy ezzel tisz-
tában lett volna. Időnként megjegyzte
Kirstin előtt, hogy Anita abszolút
egyedülálló tehetséggel rendelkezik.
Azzal a veleszületett intuícióval álla-
pítja meg a diagnózisokat, mely csak
nagyon kevés orvosnak jutott. Bár fia-
talabb, mint ő, mégis ő tanul Anitától.
Már most fél attól a naptól, amikor
Anita el fogja hagyni Freiburgot. Hogy
Kirstin legszívesebben a világ másik
végén látná Anitát, az meg sem fordult
a fejében.

Gitti minden alkalommal örömu-
jongásban tört ki, ha meglátta Anita
kocsiját. A kicsi nagyon jól tudta, hogy
Anita néni minden kívánságát teljesíti,
és az ő oldalán áll, ha a mamájával
szemben keresztül akarja vinni az aka-
ratát.

Elsa is a csinos orvosnő táborába
ment át, lobogó zászlókkal. Kimosta
Anita holmiját, felvarrta hiányzó
gombjait, bár tulajdonképpen nagyon
nem szívesen varrt, és Anita kedvenc
ételeit főzte, tekintet nélkül arra, hogy
a ház többi tagja szereti-e ezeket az
ételeket vagy sem.

Kirstin türelemre és toleranciára in-
tette magát. De ellenszenve a minden-
ben olyan kiváló orvosnő iránt nőttön-
nőtt. Gyakran úgy érezte, hogy ő maga
csak zavar itt, ha Klaus és Anita sak-
koztak vagy nagy hévvel vitatkoztak
egy orvosi problémáról.

Különleges orvosi megérzései ellenére, amit pedig Klaus mindig újból dicsért, Anita nem vette észre Kirstin hirtelen jelentkező fejfájásait. Persze Kirstin mindent megtett, hogy eltusolja rohamait. Semmiképpen sem akart beteg lenni, a látászavarokat, tapintási érzékének kihagyásait és a kízó fájdalmakat nem akarta tudomásul venni.

Sajnos ettől a rohamok nem szűntek meg. Egy kicsit fülledt estén a szerencsétlen Kirstin már képtelennek érezte magát, hogy tovább kitartson Anita és Klaus mellett a nappaliban. Gitti már rég aludt, és Elsa szokás szerint a szobájában ült a színes tévéje előtt.

A két sakkjátékos alig nézett föl, amikor a háziasszony halk hangon elnézést kért, mert nagyon fáradt.

– Hát persze, menj csak, feküdj le. Aludj jól – mondta a férje hanyagul, míg Anita közönyösen bólintott, hogy aztán ismét a sakktabla felé forduljon teljes figyelmével.

Kirstin fáradt léptekkel ment föl a lépcsőn. Gittit mély álomban találta. A kislány egy tarka, felfújható tehenet tartott szeretettel a karjában. Ezt a bolond tehenet ma hozta neki Anita, és nagy lelkesedést váltott ki vele.

Kirstin arcán egy könny futott végig. Talán tényleg úgy kell meghalnom, ahogy anyám meghalt, gondolta. És senkinek sem fogok itt hiányozni – senkinek.

A fürdőszobában beszedett egypár tablettát, aztán lefeküdt. Az ólomsúlyú álmoság fekete köpenyként burkolta be.

★

A nappaliban Anita elkapta barátjának pillantását. Egyszerre nem volt már fontos a sakk. Felállt, és széles mozdulattal lesöpörte a figurákat a tábláról. – Ma te nyersz, Klaus – suttogta, és lehajolva megcsókolta a száját.

Csend volt a házban. Klaus Lohmann ismét a müncheni diák volt, akit szenvedélyesen vonzott a szép Anita. Csak jóval éjfél után kísérté ki a kocsijához. Búcsúzóul kezet csókolt neki. – Holnap találkozunk, Anita.

– Igen Klaus, holnap. És egész éjjel rád fogok gondolni.

Az orvos visszatért a házba, és egyszerre megint a jelenben volt. Megrázta a fejét ostobasága miatt, és próbálta meggyőzni magát, hogy egy kis gyöngédségnek nincs különösebb jelentősége.

Hiszen már akkor ismerte Anitát, amikor Kirstinnel még nem is találkozott. Ma este csak elhatalmasodott rajta az emlékezés.

Anita Grothe szemében viszont ez az este mindent megváltoztatott. Harmincéves volt, és eddig sikerrel hitette el magával, hogy őt nem érdeklik az általános női érzelmek, és a másik nemmel való alkalmi barátkozásait szórakoztató változatosságnak tekintette – mint ahogy a férfiak szokták. De most saját érzelmei térfálták meg. Be kellett vallania önmagának, hogy az oly sokat dicsért önállóság és szabadság közömbössé vált számára.

Anita eddig még mindent elért, amit el akart érni. De most nem szakmai sikerről, tudományos hírnévről volt szó, hanem Klaus Lohmannról, aki egyelőre még Kirstin férje volt.

Egyelőre – ez Anita számára már biztos volt. Az ő szemében a házasság kissé régimódi polgári intézmény, melyet nem kell túlértékelni. Magától értetődik, hogy Klaus el fog szakadni a házias, unalmas Kirstintől, és előnyben fog részesíteni egy vele való kapcsolatot. Kirstin olyan jelentéktelen, olyan színtelen, olyan könnyen pótolható. Biztosan megelégszik majd az anyagi kártalanítással, és előbb-utóbb elkezd dolgozni valami irodában. Kirstinre tehát nem kell túl sok gondolatot vesztegetni.

Marad a gyerek. Klaus bálványozza Gittit. Kirstintől biztos hajlandó lesz rögtön elválni, de Gittiről sohasem mondana le.

Anita szép szája körül diadalmas mosoly játszott. Tudta, hogy meg tudja nyerni a gyerekért folytatott harcot Kirstinnel szemben. Talán kicsit boldond vagyok, állapította meg fellélegezve, de nem akarok tovább csak vendég és barátnő lenni ebben az orvosházban. Férjhez akarok menni Klaushoz, igen, régimódián és nyárspolgári módon férjhez akarok menni. Esténként altatót akarok énekelni a gyereknek, és éjjel soha többé nem akarok egyedül lenni, hanem annak a férfinak a karjában akarok elaludni, aki véghezvitte, hogy minden régi elvemet elvettem. Sose hittem volna, hogy egyszer elmennék az anyakönyvvezetőhöz. De meg fogom tenni, és tetszeni fog nekem, hogy aztán már nem Anita Grothénak, hanem Anita Lohmann-nak fognak hívni.

Anita Grothe úgy ábrándozott, mint egy tinédzser, és az egyenjogúságról való büszke elképzeléseit sutba dobta.

*

Anitának és Klausnak a következő napokban még többször volt alkalma zavartalan gyengédségekre, mert Kirstin szenvedett a fülledt időjárástól, és most már nyíltan elismerte, hogy fáj a feje.

– Nem csoda ilyen időjárási viszonyok között – mondta a férje. – A rendelőben is gyakran panaszkodnak a betegek ilyen tünetekre. – Ellátta Kirstint gyógyszerekkel, anélkül hogy különösebben aggódott volna az állapota miatt.

– Az olyan nők, akik nem járnak el dolgozni, hajlamosak az ilyen állapotokra – jelentette ki Anita Kirstin távollétében, a legkevesebb részvétel nélkül. – Kirstinnek egész nap nincs semmi igazi feladata. Én például nem engedhetnék meg magamnak se időjárásra való érzékenységet, se migrént.

És ebben maradtak. Anita megtette a magáét, hogy bebizonyítsa, ő maga milyen kimeríthetetlenül munkabíró. Úgy rendezte, hogy gyakrabban legyen az intézetében éjszakás, hogy napközben Klaus Lohmann rendelőjében segíthessen. Ily módon gyakran nem alhatott eleget, de azt állította, hogy kevesebb alvásra van szüksége, mint más embereknek.

Klaus Lohmann csodálta szép barátnőjét, és most sokkal veszedelmesebb játékot űzött vele, mint a sakktáblán. Tudatában volt a veszélynek, vagy még

mindig azt hitte, hogy a titkos csókok és gyöngédségek nem jelentenek semmit?

Anita Grothe nem siette el a dolgot. Biztosra akart menni, és mindenáron meg akarta nyerni a partit. Mivel Lohmann kollégánál mindenféle polgári és hagyományos skrupulusra számított, más utat járt. Jól megalapozta Gittivel való viszonyát, azáltal, hogy elhalmozta a gyereket ajándékokkal. A házvezetőnő meghódításáért is mindent megtett, és a gyanútlan Elsával minden alkalommal érezte, hogy ő milyen gyámoltalan – a szegény túlterhelt orvosnő – Elsa állandóan rendelkezésre álló szolgálatai nélkül.

Végül Anita alkalmat keresett és talált, hogy Kirstinnel zavartalanul beszéljen. Bejelentés nélkül megjelent egy délelőtt, mialatt Gitti az óvodában volt és Klaus, mint mindig, a rendelőben dolgozott.

Elsa az emeleten zúgatta a porszívót, és süket volt a csengetésre, Kirstin nyitott ajtót, és enyhe csodálkozással üdvözölte az orvosnőt. – Biztosan Klaushoz akarsz menni, Anita. Miért nem a másik oldalról mentél be?

Anita mosolygott: – Tévedsz, Kirstin. Téged akarlak meglátogatni, egyedül téged. Bemegyünk a nappaliba? Elég fontos dolgot kell veled megbeszelnem.

– Igen, persze, Anita. Miről van szó? – Kirstin előreengedte Anitát. Kedvesen kínálta székkal.

Anita leült, és idegességét eláruló mozdulattal simította végig fekete haját, Kirstin önkéntelenül vissza fogta a

lélegzetét. Megmagyarázhatatlan feszültség volt a levegőben. – Klausról, rólad és rólam van szó – felelte Anita kissé idegenül csengő hangon. – Se vak, se süket, se buta nem vagy. Tehát észre kellett venned, hogy az oly hosszú idő utáni találkozás nagy jelentőséget kapott Klaus és az én életemben.

Kirstin úgy meredt Anitára, mint egy más világból való jelenésre: – Azt akarod mondani, hogy szereted Klaus? – dadogta.

– Tényleg nem vettél eddig semmit sem észre, Kirstin? Ezt nem hiszem. Kezdetől fogva nagyon tartózkodóan viselkedtél velem. Az utóbbi időben egyre gyakrabban bújsz el állítólagos fejfájások vagy más meghatározhatatlan panaszok mögé. Azt gondoltam, levonhatom ebből a magam következtetéseit.

Kirstin ökolbe szorította a kezét, mert nem akart hevesse válni: – Nem rejtőzöm fejfájások mögé, hanem tényleg szenvedek tőle.

– Az ilyesminek rendszerint lelki okai vannak. Bár nyilván máig nem akartad bevallani magadnak, a tudatlattid azt jelzi neked, hogy Klaus már nem szeret téged.

Nehéz volt, majdnem lehetetlen megküzdeni az égő könnyekkel, melyek Kirstin szemébe gyűltek. De nem akart gyengének mutatkozni a hűvös, józan Anita előtt.

– Végignézttem, ahogy fokozatosan a középponttá váltál ebben a házban – mondta ki végre Kirstin. – Bele kellett törődnöm, hogy Klaus a szakmai problémáit legszívesebben veled beszéli

meg, hogy Gitti imád téged, hogy még az én jó Elsám is feláldozza magát érted. Mégis szemmel láthatólag túl együgyű voltam ahhoz, hogy felismerjem, szét akarod rombolni a házasságunkat, Anita.

– Ez nem volt szándékom, és nem is hiszem, hogy én tettem – védekezett Anita. – Klausnak olyan asszonyra van szüksége, aki egyenrangú vele, aki megérti szakmai problémáit.

– Ezt nem tudom, Anita – suttogta Kirstin elesetten. – Mielőtt te idejöttél, nem volt idegenség, nem volt félreértés Klaus és közöttem. Boldogok voltunk.

– Mondjuk inkább, hogy te azt képzelted, mert ez így illik a normál polgári házasság kliséjéhez. A valóságban egymás mellett éltetek, mint ahogy tulajdonképpen nem is lehetett másképp. Azért jöttem hozzád, hogy nyíltan és barátian megbeszéljük a dolgot. Távol áll tőlem, hogy nehézségeket okozzak neked. Megfelelő pénzügyi kielégítést fogok számodra szerződéssel biztosítani, és gondoskodni fogok róla, hogy rendszeresen láthassad a leányodat. Természetesen ez bizonyos fokig Gitti saját kívánságaitól fog függni...

– Gitti az enyém, Anita! Klauszal már mindent megbeszélte? Ő küld téged hozzám? – Most már mégis könnyes volt Kirstin barna szeme.

– Nem, Klaus tudta nélkül jövök. Úgy találtam helyesnek, hogy mi ketten tisztázzuk a dolgot. Ez a legegyszerűbb.

Kirstin lehajtotta a fejét: – Mit vársz tőlem? – kérdezte hangtalanul.

– Hogy beleegyezz a válásba.

– És hogy a tetejében még Gittiről is lemondjak, ugye?

– Klaus sohasem válna meg Gittitől. Azonkívül sokkal jobb egy gyereknek, ha rendes családban nő fel...

– Különös, Anita, amikor az estélyen találkoztunk, egészen másképp gondolkoztál az ilyen dolgokról. Pontosan emlékszem. Persze később Klaus azt mondta nekem, hogy nem kell komolyan venni a női egyenjogúságról mondott tirádáidat. Úgy látszik, igaza volt.

– Fontos ez most? – vetette közbe Anita.

– Bizony, én nagyon is fontosnak találok. Tudod, én nem válaszolhatok meg egyedül egy ilyen döntő kérdést. Először Klauszal kell beszélnem, és meg kell tudnom, mit mond ő.

– Hát rólad aztán igazán nem lehet mondani, hogy emancipált nő lennél – dühösödött Anita. – Mindig előbb a ház urát kell a véleményéről kérdezni... De menj csak hozzá, és érdeklődj tőle. Közölni fogja veled, hogy nem akar tovább hozzád kötve élni. Ha tehát az ő kívánsága a válás, egyet fogsz érteni?

– Talán, Anita. Én... én most még igazán nem tudom. Ennek valószínűleg így kellett történnie. Vannak dolgok, melyekről te nem tudsz, és amelyekről veled nem is akarok beszélni.

– Ez minden, amit mondani tudsz?

– Igen, ez minden. Talán azt hitted, hogy egy negyedóra alatt elrendezheted az ügyet? Talán már veled van a táskádban az előkészített szerződés?

Anita felállt, és dühös pillantást vetett Kirstinre. – A tulajdonodnak tekinted Klaus – állapította meg vibráló hangon. – De ő nem a tiéd, már rég elvesztetted. És ez nem az én bűnöm, hanem a tiéd.

Kirstin nem válaszolt. Nem akart vitatkozni. Nem is volt már ereje a további vitához. Túlságosan váratlanul érte a csapás.

– Beszélni fogsz erről Klausszal? – kérdezte Anita, mielőtt elhagyta volna a szobát.

– Igen, Anita, ezt nyilván meg kell tennem.

Kirstin az ajtóig kísérte Anitát. Kissé meglepte, hogy az orvosnő nem a rendelőbe ment, hanem gyors léptekkel a kertkapu felé indult, és kint beszállt a kocsijába.

Miért nem megy Klaushoz, hogy beszéljen vele, még mielőtt nekem lenne rá alkalmam? – kérdezte magától. – Talán attól tart, hogy Klaus szemrehányásokat tenne neki?

Az első emeleten tovább zúgott Elsa porziszívója. Mintha semmi sem változott volna. És Kirstin számára mégis egy világ dőlt romba.

Elég késő este lett, mire Kirstin egyedül maradt Klausszal. Az orvosnak megint a súlyosan beteg diákhöz kellett mennie, hogy injekciót adjon neki kínzó fájdalmai ellen.

– Anita meglátogatott ma délelőtt – kezdte halkan Kirstin, amint a férje leült a fotelba.

– Hm; azt hittem, hogy bejön hozzám a rendelőbe. De nem mutatkozott, és nem is hívott fel.

– Azért jött hozzám, hogy közölje velem, szeretitek egymást. Egyezzek bele a válásba és mondjak le Gittiről – folytatta Kirstin magára kényszerített nyugalommal.

Klaus Lohmann felugrott, és ráme-redt Kirstinre: – Ezt... ezt teljesen komolyan mondta neked? – kérdezte ijedten.

– Igen. Kielégítő pénzügyi meg-egyezést kínált, és azt taglalta, hogy egy ilyen tudatlan, jelentéktelen nő, mint én, nem neked való.

– Kirstin, ez örütség. – Klaus a felesége elé lépett, és vállára tette a kezét. – Nézd, természetesen elismerem, hogy kedvelem Anitát. Annak idején Münchenben... nos, igen, elképzeld, hogy nemcsak egymás kezét fogtuk meg. És most is... Igazán nincs különösebb jelentősége, de előfordult, hogy megöleltem és megcsókoltam. Ez valahogy olyan természetes volt Anita és közöttem. De ez mind jelentéktelen maradt. Anita megbolondult. Álmodban sem gondoltam arra, hogy elváljak tőled, Kirstin.

– Tényleg nem? – Kirstin elgondolkodva nézett rá. Hazudni, azt tud, gondolta. Épp az előbb hazudott megint a diáknak.

– Nem, Kirstin, soha egy percig sem – bizonygatta. – Tisztelem Anitát, csodálom sokoldalú tehetségét. Szívesen dolgozom vele együtt, és örülök, hogyha velünk ül az asztalnál. Ez mind igaz. De nem szeretem őt. Ezt ugyan nem tudom bebizonyítani neked, de kérlek, hogy hidd el nekem.

Kirstin még mindig ránézett.

– Nehezemre esik, hogy higgyek neked – mondta végül. – Mindenesetre tudnod kell, hogy nem akarok az utadba állni. Ha szabad akarsz lenni, csak közölni kell a kívánságodat.

– Nincs ilyen kívánságom, Kirstin. Számomra megmagyarázhatatlan Anita viselkedése. Gondolj csak Gittire!

– Gitti majdnem jobban szereti Anitát, mint engem – állapította meg Kirstin leplezetlen keserőséggel. – Rám már nincs szükség ebben a házban, mióta Anita van.

– Ez nem igaz, Kirstin. Nincs okod féltékenynek lenni Anitára. Szavamot adom rá, hogy nem kell tőle tartanod.

– Még azt sem tudom, hogy félek-e tőle, Klaus. Ha mélyen elgondolko-dom, néha úgy tűnik, hogy mindennek be kellett következnie. Ne veszekedj Anitával. Ő őszintén gondolta. Nem akart a hátam mögött cselekedni.

– Nem, biztosan nem, Kirstin. Mégis kérdőre fogom vonni. Nem volt joga hozzá, hogy ilyen beszélgetést folytasson veled.

Kirstin a földre nézett, mert félt, hogy a férje többet olvas ki a szeméből, mint ő szeretné. – Nem szeretném a közted és Anita között fennálló barátságot tönkretenni – suttogta elfúlóan.

– Különös vagy, Kirstin. Majdnem minden nő másképp reagálna a helyedben. Mindenesetre elismerem, hogy nem szívesen mondanám fel ezt a barátságot...

– Az valószínűleg csak titkolódzások és hazugságok kezdete lenne, Klaus. Jobbnak találom, ha minden

úgy marad, ahogy van. Sem Elsa, sem Gitti nem tudnák megérteni, ha Anita egyik napról a másikra elmaradna.

Klaus Lohmann lehajolt, és homlokra csókolta a feleségét: – Fantasztikusan nagyvonalú vagy, Kirstin. Köszönöm neked. Tehát bízol bennem?

Kirstin végre felemelte az arcát, és ránézett: – Nem kell köszönnöd, Klaus – mondta halkán.

Nem, már nem bízott benne! De nem volt képes ezt megmondani neki.

– Mindenesetre jól helyrerakom Anitát.

– Tételezd föl, hogy én... én már meghaltam, Klaus – nyögte Kirstin. – El tudnád képzelni, hogy akkor ő foglalja el itt a helyemet?

A férfi a fejét rázta: – Miféle gondolatok ezek, Kirstin? Te élsz, és nekem eszem ágában sincs megválni tőled. Anita talán részeg volt, amikor hozzád jött?

– Nem, úgy tűnt, hogy nagyon is jól tudja, hogy mit akar. Igazán biztos volt a dolgában.

– Nem gondolhatta úgy, ahogy te értetted, Kirstin. Ki fogom deríteni.

Kirstin férje karjához hajtotta a fejét: – Ne beszéljünk többet róla, Klaus. Most már tudod, hogy nem állnék az utadba.

– Nem állsz az utamban, Kirstin. A feleségem vagy, és szeretlek.

Kirstin nem válaszolt.

– Mondj már valamit, Kirstin – sürgette.

– Meséld el, hogy van az a szegény diák – szólította fel. – Olyan gyakran gondolok rá.

– Anita különösen érdeklődött ez iránt az eset iránt – számolt be az orvos.

– Egy újonnan kifejlesztett orvossággal kezdtük el kezelni, amelyről azonban még nem lehet előre látni, hogy hatékony-e.

– Szóval most megint látsz számára valami reményt? – kérdezte gyorsan Kirstin.

– Nagyon keveset, hogy őszinte legyenek. De mindent meg kell próbálni.

– Annyira sajnálom szegényt – mondta fáradtan Kirstin.

Egy félórával később ott feküdt a férje mellett, és nem tudott elaludni. Klausnak nem fogok hiányozni, ha meghalok, gondolta bátorságát veszítve. Senkinek sem fogok hiányozni.

Gondolatai ijesztő precizitással működtek. Új, megváltozott színben látta személyes helyzetét. Eddig védekezett ellene, hogy tudomásul vegye a betegségét. Mindig újból sikerült eltagadnia maga elől a tumortól való fojtogató félelmet, és önmagát mindenféle magyarázatokkal megnyugtatnia. De ezen az éjszakán megváltásnak tűnt neki a gyors vég. Most már meg volt róla győződve, hogy anyjától örökölte a végzetes hajlamot. Ezért azt akarta, hogy Anita Grothe továbbra is maradjon a házban, hogy az adott órában ott legyen és elfoglalhassa a helyét.

Bár Kirstin most már nem kételkedett benne, hogy tumorja van, egyszerre az a kívánsága támadt, hogy egy orvossal beszéljen róla. A dolgok mostani állásánál fogva lehetetlenné vált, hogy a férjével beszéljen erről. Dr.

Robert Anders jutott az eszébe. Igen, azzal az orvossal talán tudna őszintén beszélni.

★

Dr. Anders meglepődött, amikor régi jól bevált asszisztensnője, Ulla Bertram Kirstin Lohmann asszony telefonhívását jelentette be, és bekapcsolta a vonalat.

– Emlékszik még rám, dr. Anders? – kérdezte félénken Kirstin.

– Természetesen, Lohmann asszony. Örülök, hogy a hangját hallhatom. Szeretne megint eljönni a néni-kémmel Bergesfeldenbe? Mindig szívesen látott vendég nálunk.

Valóban örült, és megállapította, hogy elég gyorsan dobogott a szíve, mialatt Kirstin Lohmann kissé körülmenyesen elmagyarázta, hogy a rendelésén szeretné orvosi tanácsát kikérni. A naptárára vetett gyors pillantás után közölte vele, hogy már másnap eljöhet a rendelőbe.

Agnes nénitől azt hallotta, hogy a számára ismeretlen Lohmann kolléga felesége jobban van. Nos, most majd kiderül, milyen különleges ügyben fordul hozzá ez a kedves fiatal hölgy.

Dr. Anders továbbította a megállapodás szerinti terminust Ulla Bertramnak, és behívta a következő páciens. Utána az Erdei Klinikára ment, hogy fekvő betegeivel foglalkozzék. Megbeszélte egy bonyolult esetet a barátjával, dr. Hansen nőgyógyásszal, és minden betegágnál szánt egy rövid kis időt személyes hangú beszélgetésre. Szerencsére sehol sem merültek fel pana-

szok vagy komolyabb tünetek. Három gyermekágyas anyának megígérhette, hogy hét végén hazaengedi őket, aminek azok persze nagyon megörültek.

Az ebédnél, amit Theresia Mansfeld szokott gondosságával készített el, Robert Anders kétszer is szó nélkül felállt, hogy egy orvosi szakkönyvet hozzon oda, melyet aztán buzgón olvasott, miközben néha-néha lenyelt egy falatot. Agytumorokról tájékozódott. Ezzel a területtel eddig nem foglalkozott túl sokat.

– Azt hiszem, észre sem veszi, hogy mit eszik, doktor úr – szidta házvezető-nője igazi harag nélkül.

– Dehogynem, igazán remek, Theresia.

Az ebéd utáni kávé mellett is tovább olvasott. Késő este, a délutáni rendelés, az Erdei Klinikán tett újabb látogatás és a Bergesfeldenben és környékén tett több beteglátogatás után már hat vastag könyvvel foglalkozott intenzíven és lelkiismeretesen, mint egy diák a vizsgája előtt.

Éjszaka dr. Anders rosszul aludt, és álmában többször is látta maga előtt Kirstin Lohmannt. Egy percig sem volt kétséges, hogy új páciense csöppet sem közömbös számára.

Aztán elérkezett a várva várt pillanat, amikor belépett a rendelőjébe. Kissé sápadt volt, és a szeme különösen nagynak és sötétnek látszott.

Dr. Anders felállt, és szívből jövő mosollyal köszöntötte. Az első találkozáshoz hasonlóan most is különös vonzalmat érzett a fiatal nő iránt.

– Először is be kell vallanom önnek,

hogy sem Agnes néni, sem a férjem nem tud az önnél tett látogatásomról, dr. Anders – mondta Kirstin félénken.

– Ez ebben a pillanatban semmit sem változtat a helyzeten, Lohmann asszony. Nem akar leülni? Mivel bejelentkezett előre, elegendő idő áll rendelkezésünkre.

Kirstin leült a betegeknek kikészített fotelba. Szálegyenesen ült, nem támaszkodott meg. Nem lehetett nem észrevenni feszült idegességét.

– Arra kérném, dr. Anders, hogy a teljes igazságot mondja el a diagnózisáról – mondta most sietve. – Agnes nénitől tudja, hogy a férjem hogyan gondolkodik az ilyesmiről. Ő alapvetően helytelennek tartja, hogy a páciensnek olyan felvilágosítást adjanak, ami minden reményét elveszi.

– Igen, Agnes néni azon a vasárnapon beszélt erről. Említette azt is, hogy ön olyan panaszokkal kínlódik, melyek elhunyt édesanyjára emlékeztetik.

Kirstin két kézzel szorította magához a táskáját: – Attól félek, dr. Anders, hogy ugyanarról a betegségről van szó. Rohamszerű fejfájásaim vannak, látászavarokkal összekapcsolódva. Gyakran nem tudok megmarkolni bizonyos tárgyakat, hanem elejtem vagy felborítom őket. Az anyámnál a végén már úgy volt, hogy néhány centiméterrel is a csészéje vagy a pohara mellé nyúlt . . .

Robert Anders legszívesebben mint egy gyereket simogatta és nyugtatta volna az izgatott, csupa félelem fiatal nőt. Ehelyett nyugodtan azt mondta: – Az orvos számára gyakran nagyon ne-

héz az abszolút igazságot megmondani, Lohmann asszony. Tévedhetünk, hiszen mi, orvosok is csak emberek vagyunk. De megértem és tiszteletben tartom a kívánságát. Ezért megígérem önnek, hogy teljesen őszinte leszek.

Egymásra néztek. Kirstin azt olvasta ki Anders szeméből, hogy nem fogja becsapni. Melegség töltötte el a szívét.

– Akkor kérem, hogy vizsgáljon meg, dr. Anders. Elviselhetetlenné vált számomra a bizonytalanság.

Az orvos mindkét kezét az asztal lapjára tette: – Egy ilyen vizsgálatot nem tudok itt elvégezni, Lohmann asszony. Ezt már Agnes néninek is megmondtam.

– Agnes néni azt hiszi, hogy jobban vagyok. Nem akartam többet a gondjaimmal terhelni.

– Tőlem ő sem fog megtudni semmit. – Mint orvos hallgatni vagyok köteles. Meg kell viszont kérnem önt, hogy beutalhassam az Erdei Klinikára, hogy ott elvégezhessek a megfelelő vizsgálatokat. A fejfájásnak és az olyan zavaroknak, melyekről beszámolt, nagyon sokféle oka lehet. Egy ilyen diagnózist általában nem lehet olyan gyorsan elkészíteni.

– Csalódást okoz nekem – sóhajtott fel Kirstin. – Azt reméltem, hogy ma bizonyosságot kaphatok.

– Ez teljességgel lehetetlen. Elvégezhetek egy általános vizsgálatot, vizsgálhatok bizonyos reflexeket. De ez nem elegendő. Rá kell szánnia magát a klinikai tartózkodásra.

– Nem szeretném, hogy a férjem

tudomást szerezzen az ügyről – suttogta Kirstin.

– Ez pedig bizonyval elkerülhetetlen lesz, Lohmann asszony.

– Ezen még gondolkodnom kell. dr. Anders.

Erdei Klinikánk főorvosa dr. Gregor Thorsten professzor, Lohmann asszony. Világhírű sebész. Ha kiderülne, hogy önnek valóban tumorja van, akkor nála a lehető legjobb kezekben lenne. De hát egyelőre még semmi sem biztos. Csak azért említem a profeszort, hogy bátorítsam.

Ha tényleg tumor, akkor operálhatatlan lesz – pontosan úgy, mint az anyám esetében. Én... én ezt érzem...

Dr. Anders felállt, megkerülte az íróasztalt, és apai gyöngédséggel, vigasztalóan tette Kirstin vállára a kezét: – Belelovalta magát ebbe az elképzelésbe, Lohmann asszony. Egyelőre semmi sem szól mellette. A legtöbb tumor műtéttel eltávolítható. Miért adja föl a reményt, még mielőtt biztosat tudna?

Kirstin lehorgasztott fejjel hallgatott.

– Van valami probléma, ami nem függ össze közvetlenül a betegségével és amely nyomasztja, Lohmann asszony? – kérdezte Robert Anders nyugodtan és barátságosan. – Ön eljött hozzám, mert bízik bennem mint orvosban. Ha el akarná mondani a gondjait, akkor kérem, tegye azt. Az orvos számára könnyebben felismerhetővé válik egy betegség, ha megérti a páci-

ens élethelyzetét. A modern orvostudományban már nem választjuk el egymástól olyan élesen a testet és a lelket...

Kirstin Lohmann nem mozdult. Az orvos keze még mindig a vállán nyugodott. Dr. Anders most már egészen biztos volt benne, hogy valami lelki baja van, de nem kényszeríthette, hogy beszéljen róla.

Az orvos sokáig várt. Teljes csend volt a rendelőben. A szomszédos laborból üvegcsörgés hallatszott.

– Nincs semmi probléma – jelentette ki aztán Kirstin olyan hirtelen, hogy dr. Anders kissé megijedt. – De gondolkoznom kell rajta, hogyan győzöm meg róla a férjemet, hogy önnél vagyok a legjobb helyen, Bergesfeldenben. Nem marad más hátra számomra, mint hogy informáljam őt. Ezt tulajdonképpen minden körülmények között el akartam kerülni.

– Nekem személy szerint az lenne a legszimpatikusabb ha ön mindjárt itt maradhatna, Lohmann asszony. A múltkor, a házamban tett látogatásakor magam is tanúja lettem egy ilyen rohamának. Orvosként tanácsosnak tartánám, ha ezt az ügyet nem halasztgatná túl sokáig. Nagyon nem szívesen engedem vissza Freiburgba.

– Lehetetlen, hogy most rögtön elmenjek a klinikára, dr. Anders. De hallani fog felőlem.

– Én csak tanácsot adhatok önnek. A döntés az ön dolga. Egyetért vele, ha ma legalább elkezdem az általános vizsgálatokat?

– Vajon egy ilyen vizsgálat nyújt-

hatna már valamilyen konkrét útmutatást? – kérdezte habozva Kirstin.

– Nem, valószínűleg nem.

– Akkor ma eltekintenék tőle. Én... elismerem, hogy túl egyszerűnek képzeltem el a diagnózis felállítását. Orvosfeleségként jobban kellett volna tudnom. Megpróbálok beszélni a férjemmel. Nehezemre fog esni...

Tehát mégiscsak van egy problémája – állapította meg gondolatban dr. Anders. – De nem akar beszélni velem róla.

Kirstin felállt, és a kezét nyújtotta: – Köszönöm, dr. Anders. Tehát megállapodtunk, hogy minden esetben azt fogom megtudni, amit a vizsgálat kiderít?

– Szavamat adtam.

– A férjem talán meg fogja próbálni megváltoztatni az elhatározását.

Robert Anders nyugodtan nézett a szemébe: – Ha én egyszer megígérek valamit, akkor azt meg is tartom. Pontosan fogom tájékoztatni, még akkor is, ha a diagnózis nem lenne egyértelmű, vagy vitatható lenne. Azt fogja tudni, amit én is tudok. Ebben bízhat.

– Hiszek önnek. Még tegnap is meg voltam róla győződve, hogy egy orvosban sem bíznék. Ön nem is beszélt sokat, mégis biztos vagyok benne, hogy nem fog becsapni engem.

Robert Anders az ajtóhoz kísérté. Az ablakból látta, hogy beszáll a kocsiába és lassan elindul. Nehéz szívvel nézte. Sokat jelentett neki ez a páciens, bár tudnia kellett, hogy elérhetetlen a számára.

Nem jó, hogy visszamegy Frei-

burgba – gondolta. – A tumor gyanúja egyáltalán nem légből kapott. Csak legalább azt tudnám, hogy most miért határozta el mégis, hogy igénybe veszi orvosi tanácsomat.

★

Kirstin elgondolkozott, és megpróbált tervet készíteni. Szükség esetén hivatkozhat Agnes Anders néniére, és azt mondhatja a férjének, hogy az öreg hölgy ajánlotta neki a bergesfeldeni Erdei Klinikát. Arról, hogy fél, hogy ugyanabban a betegségben szenved, mint az édesanyja, nem is kell szólnia. Általános panaszokkal hozakodhat elő, minden konkrétum nélkül.

Mégis félt, hogy a férje a freiburgi egyetemi klinikára küldené. És természetesen azt kívánná, hogy a feleségét kezelő kollégái tájékoztassák – és természetesen megpróbálná megakadályozni, hogy megmondják neki az igazságot, amennyiben a diagnózis gyógyíthatatlan betegségről szólna.

Anita már rég elvette tőlem Klaust és Gittit – gondolta sötét kétségbeesésében. – Megváltás lesz megtudni, hogy már nem tarthat sokáig.

Hirtelen fények és tarka karikák kezdtek tágra nyitott szeme előtt táncolni. Ugyanakkor szűrő, éles fájdalmat érzett a tarkóján. Belekapaszkodott a kormánykerékbe. Már nem tudta pontosan, hogy mit csinál. Automatikusan lefékezte és az út szélére vezette az autót. Most már a kemény kormánykerékre engedhette fájó fejét és becsukhatta a szemét.

– Miért is nem mentem neki egy

fának? – lázadozott a sorsa ellen. – Akkor most már mindennek vége lenne . . .

Ijedten rezzent össze, amikor kívülről megkopogtatták a kocsi ablakát: – Rosszul van? Segíthetünk? – kérdezte valaki barátságosan és aggódóan.

Kirstin felnézett. Körvonalakban látott egy fiatalembert, akin kék szerelőruha volt. Némi erőlködés után kinyitotta a kocsi ajtaját.

– Onnan hátulról jövök, a benzinkúttól. A főnököm megfigyelte, hogy maga egyszer csak kígyóvonalban kezdett haladni, és aztán az út szélére állt. Ha akarja, elviszem a benzinkúthoz. Onnan lehet telefonálni.

Kirstin hálásan csúszott át a sofőr melletti ülésre, miután kikapcsolta a biztonsági övet. – Rosszul lettem – mondta alig érthetően. – Attól félek, nem tudok elmenni Freiburgig.

– Majd mindent elintézzünk.

A fiatalember elindította a kocsit, és lassú menetben a mintegy negyven méterre lévő benzinkúthoz vezette.

Kirstin mostantól körültekintő gondoskodás középpontjába került. A főnök felesége erős kávéfőzött és fejfájás elleni tablettákat hozott. Ragaszkodott hozzá, hogy Kirstin lefeküdjön egy díványra, és megkérdezte tőle, értesítsen-e egy orvost.

– Nem, nem, nem szükséges – bizonygatta ijedten Kirstin. – Legtöbbször hamar elmúlik.

De most nem múlt el a fejfájás. Sőt az embereket és tárgyakat is csak elmosódottan látta továbbra is. Amikor megpróbált felkelni a díványról, úgy

érezte magát, mintha gumiból lennének a lábai. Be kellett vallania önmagának, hogy nem képes a kocsiját egyedül visszavezetni Freiburgig.

– Fel szeretném hívni a férjemet – mondta elfúló hangon. – Értem fog jönni, remélem.

A benzinkút-tulajdonos barátságos felesége eltámogatta a telefonhoz vezető néhány lépésre. Kirstin az órára nézett, és azon gondolkodott, hogy náluk otthon valószínűleg már ebédnél ülnek.

Klaus Lohmann meglehetősen megdöbönt, amikor Kirstin közölte vele, hogy képtelennek érzi magát arra, hogy volán mögé üljön.

– Csak estefelé tudok érted jönni, Kirstin. Tudsz ott várni a délután folyamán? Később jön majd Anita, hogy segítsen nekem a rendelőben. Meg fogom próbálni hamarabb befejezni a rendelést.

– Igen, Klaus. Itt fogok várni. Az emberek itt borzasztó kedvesek hozzám. Sajnálom, hogy fáradságot okozok neked. Félek, hogy megbetegedtem.

– Feküdj le, és próbálj meg aludni egy kicsit. Vizontlátásra, Kirstin. Most mindjárt megcsinálom a legfontosabb házi látogatásokat, hogy utána már ne tartsanak fel.

Kirstin félnéken megkérdezte, hogy megvárhatja-e itt, amíg a férje befejezi a rendelését. A legnagyobb természetességgel kísérték vissza a díványhoz. Ne zavartassa magát, sajnos, a benzinkút üzemelése meglehetősen zajjal jár, szabadkozott a benzinkút tulajdonosa-

nak felesége. Még azt is megkérdezte, hogy segíthet-e még valamivel.

Kirstinnek semmire sem volt már szüksége. Egészen csöndben feküdt, csukott szemmel. A szíve lassan és nehezen vert. Furcsán nyugodt volt, mert most már beszélnie kellett Klauszal a panaszairól. Az ő közreműködése nélkül eldőlt a kérdés.

Dr. Anders meg fogja mondani nekem az igazságot – gondolta, és mosolygott, bár maga sem vette észre.

★

Este lett, mire dr. Klaus Lohmann megérkezett. Mellette Anita Grothe ült a kocsiban. – Most a női fegyverekkel harcol – mondta az orvosnő, amikor meghallotta, hogy Kirstin rosszul lett az országúton. – Betegségbe menekül, hogy bebizonyítsa neked, szüksége van a támogatásodra.

Klaus Lohmann erre nem mondott semmit. Eddig még nem talált időt egy mindent tisztázó beszélgetésre Anitával, mert Anita ügyesen kikerülte, hogy négy szemközt maradjon vele.

A Freiburgtól elég messze lévő benzinkútig vezető úton sem beszéltek egymással, Klaus azért nem, mert komolyan aggódott a feleségéért, Anita pedig azért nem, mert már nem érezte olyan biztosnak magát a barátjával szemben, mint azelőtt. Úgy tűnt, hogy valami megváltozott a kapcsolatukban. Talán hibás sakkhúzás volt a Kirstinnel való beszélgetés? – kérdezte magától.

Kirstin még mindig kissé kábultnak érezte magát, amikor a férje föléhajolt:

– Hát te miket csinálsz? – kérdezte barátságosan. – Eléggé megijedtem, amikor telefonáltál.

Köszönetet mondtak a benzinkút tulajdonosainak. A fiatalember, aki Kirstint kiszedte a kocsiból, pénzájándékot kapott. Anita, aki kint várakozott, odabólintott Kirstinnek, és hűvösen kijelentette, hogy ő fogja Kirstin kocsiját hazavinni.

Klaus Lohmann segített a feleségének a beszállásnál.

– Menj te előre, Klaus – kiáltott hangosan Anita. – Én itt nem ismerem ki magam olyan jól, mint te.

– Igen, természetesen, Anita. Vigyázni fogunk, hogy el ne veszítsünk.

Amint maguk mögött hagyták a benzinkutat, az orvos nyugtalanul megkérdezte: – Hogy történt ez az egész, Kirstin? Nem akartam ott bent az emberek előtt beszélni. Nagyon rosszul lehetsz, ha már nem mersz autót vezetni. Ez még sohasem fordult elő.

Kirstin mély lélegzetet vett. – De, Klaus, már többször előfordult, de nem ennyire, mint ma. Nem volt bátorságom veled erről beszélni.

– Ezt nem tudom felfogni, Kirstin. Ezt pontosabban el kell magyaráznod.

Kirstin akadozva beszélt rohamszerű fejfájásairól, a titkos tablettaszedésről, az ijesztő látászavarokról, a felborított poharakról, a leejtett vázák-ról...

– Félttem, rettenetesen félttem, hogy ugyanaz lehet a betegségem, mint anyámnak, Klaus. Ezért tagadtam el magam elől is, és ezért nem szóltam soha neked, Klaus.

– Kirstin, itt csak egy alapos kivizsgálás tisztázhatja a dolgokat. Remélhetőleg nem túl sok időt mulasztottál. Nem értem, hogy nem vettem észre semmit a tüneteiből.

– Te mindig olyan elfoglalt vagy, Klaus, és az utóbbi időben különösen. Mindenesetre most végre helyesen döntöttem. Be akarok feküdni a bergesfeldeni Erdei Klinikára, hogy ott alaposan kivizsgáljanak. Remélem, egyetértesz ezzel? Most már nem félek a diagnózistól.

Dr. Klaus Lohmann nem fogta fel utolsó mondatának teljes horderejét. Inkább csodálkozott Kirstin választásán. – Miért éppen Bergesfeldenbe, Kirstin? Nem lenne jobb helyed Freiburgban? Az egyetemi klinikákon a legmagasabb színvonalú orvosi segítség áll rendelkezésre.

– Hallottam a bergesfeldeni dr. Gregor Thorsten professzorról, Klaus. Azt mondják, világhírű, és sok sikeres tumoroperációt végzett már. – Önmagának sem bevallottan szégyellte dr. Anders nevét említeni.

– Thorsten professzor, ez tényleg jó érv. Persze egyelőre még nem biztos, hogy tumorról van szó, amelyet műtéttel kell eltávolítani.

– Jó kezekben érezném magam Bergesfeldenben, Klaus. Talán nem is rossz, ha bizonyos távolság van a kórház és a beteg otthona között.

– Igen, de nehéz lenne téged ott rendszeresen látogatni. Szeretnék a kollégákkal kontaktust tartani és állandóan tájékozódni.

Klaus, hadd menjek Bergesfelden-

be! Elég nehezemre esett, hogy végre elmeséljem neked a panaszaimat.

– Orvos férjed van, és hagyod, hogy egy gyógyíthatatlan betegségtől való félelem gyötörjön, és mindent titokban tartasz. Rendkívül csekélynek tartom annak a valószínűségét, hogy nálad tumorról van szó. Én nagyon súlyos migrénrohamokra tippelék, és attól tartok, hogy nem lesz éppen egyszerű kideríteni az okukat. Néha elhúzódó arcüreg-megbetegedésekről van szó, máskor a fogak okozhatják az ilyen rohamokat, vagy gennyes mandulák, vagy pedig gerinckárosodások. Tehát vizsgálatok egész sorára kell számítanod. Ezért lenne Freiburg tényleg sokkal kényelmesebb.

Kirstin könnyedén férjének a volánon nyugvó kezére tette a kezét. Hogy Anita Grothe az utánuk jövő autóban látja ezt a szeretetteljes gesztust, azt ő nem sejtette. Anita dühös felkiáltását sem hallotta senki.

– Nagyon szépen kérlek, Klaus, hadd menjek Bergesfeldenbe! Úgy érzem, hogy ott megtalálom azt, amit keresek.

Klaus Lohmann felhúzta a vállát: – Elismerem, Kirstin, hogy Thorsten professzor egyik legnagyobb sebészünk. De nagyon remélem, hogy neked nem lesz szükséged az ő tudására.

– Mindezen kifogások ellenére elmehetek a klinikájára?

– Látom már, hogy úgyis az fog történni, amit te akarsz. Most legalább már tudom, hogy kitől örökölte Gitti a makacsságát.

Kirstin fellélegzett: – Köszönöm,

Klaus. Mindjárt holnap reggel elintézem hogy oda mehessek.

– Ne én intézzem el?

– Nem, nem vagyok már önállóan gyerek. Neked van elég dolgod. Ha már ott leszek a klinikán, lesz rá lehetőséged, hogy az ottani kollégáktól minden információt beszerezz, amelyeket akarsz. Mert hiszen ezt akard elsősorban.

– Természetesen, Kirstin. Érdekeltelek vagyok abban, hogy minden egyes leletet lássam. Ezt igazán megértheted.

– Igen, Klaus. Biztosan semmit sem fognak előled eltitkolni. Erre nincs is semmi ok.

– Igazad van. Thorsten professzornál Bergesfeldenben semmivel sem fogok kevesebb információt kapni, mint itt Freiburgban. Gittinek persze sokkot fog jelenteni, hogy elmész ilyen hirtelen. Neked kell ezt neki megmagyarázni.

– Anita bizonyára kész lesz engem helyettesíteni Gittinél – válaszolta alig hallhatóan Kirstin.

– Neked ez megfelelne? – A kérdés kissé meglepetten hangzott.

– Hogyne, mert minden körülmények között el akarom kerülni, hogy Gitti szenvedjen a távollétemtől.

– Hát igen, Gitti tényleg nagyon ragaszkodik Anitához. – Klaus Lohmann mosolygott. Egyébként Anitának veled folytatott beszélgetéséről még nem tudtunk beszélni. Majd úgy néz ki, mintha ez Anitának most már kellemetlen lenne. Kerüli, hogy kettesben maradjon velem.

– Mikor ma a benzinkúthoz jötte-

tek, ebben az autóban zavartalanul beszélgethettetek volna.

– Egyáltalán nem beszélünk útközben. Én aggódtam érted, és Anita respektálta ezt. Igazán hálás vagyok neked, hogy nem haragszol rá azért a hülyeségért. Biztos nem úgy értette, ahogy te.

Kirstin összeszorította ajkait. Már nem sokáig leszek utatokban, gondolta mérhetetlen keserűséggel. Anitának nem lett volna szüksége arra a látogatásra. Az, amit magához akar ragadni, magától esik az ölébe. Már csak egy kis türelem kell.

Elérték a várost, és a házhoz hajtottak, ahol Elsa már megvetette az ágyat, míg Gitti félős szemmel meredt anyjára.

Anita Grothe a garázsba vitte Kirstin kocsiját, megölelte a gyereket és elhagyta a házat, mert éjszakás volt aznap az intézetében.

– Legfőbb ideje, hogy induljak – csak ennyit mondott. – Javulást kívánok neked, Kirstin. Holnap reggel már biztos friss és egészséges leszel.

Klaus Lohmann kint leállított kocsijához kísérte Anitát. – Köszönöm a segítségedet – mondta halkán. – Attól tartok hogy Kirstin komolyan beteg.

– Én ezt kizártnak tartom, Klaus. De most ne vitátkozzunk, mert sietnem kell. Holnap megint jelentkezem. Minden jót.

Mosolygott, beült az autójába és elhajtott.

*

Kirstin felhívta dr. Robert Anderst. Az kissé meglepődött, hogy ilyen gyorsan megszületett a döntés. Már a

következő nap délutánján személyesen kísérik betegét az Erdei Klinikára.

– Agnes nénit is értesítettem, Anders doktor – számolt be Kirstin halk hangon. – Nagyon örült, hogy végre magára bíztam magam.

– Nos, én a maga esetében lényegében beutaló orvosként szerepelek, Lohmann asszony. A különböző vizsgálatokat a belgyógyász, Hemmer kolléga fogja koordinálni.

Kirstin kissé csalódott volt: – Szeretnék a maga páciense maradni, dr. Anders.

– Megígérem, hogy naponta meg fogom látogatni, és megállapodásunknak megfelelően folyamatosan fogom tájékoztatni az eredményekről. Amennyiben tényleg műtéti beavatkozás válna szükségessé, akkor abban a professzor lesz az illetékes. De akkor még beszélünk erről.

– A többi orvost nem ismerem. Csak maga miatt jöttem Bergesfeldenbe, Anders doktor.

– Kedves Lohmann asszony, ne aggodjék, nem fogom cserbenhagyni.

Egy ápolónő elvette Kirstin kis kofferét. Elsa csomagolta össze, és csendben sirdogált közben. Gittinek viszont nem esett különösebben nehezére az anyjától való búcsú.

Dr. Anders meghajolt: – Úgy, most átengedem a nővéreknek, Lohmann asszony. Megígértettem, hogy különösen szép szobát adnak magának. Kérem, rendezkedjék be otthonosan, és legyen bizalommal a kollégák iránt, akik foglalkozni fognak magával. Mindegyikük megérdemli.

Kirstin és Robert Anders egymásra néztek. Néhány szívverésnyi időre elfeledkeztek róla, hogy az Erdei Klinika világos folyosóján vannak.

– Jöjjön, kérem – szólította végül az ápolónő az új pácienszt. – Már mindent előkészítettünk az ön számára.

Ezzel megtört a varázs. Kirstin persze nem sejtette, hogy milyen nehezére esik dr. Robert Andersnak őt most egyedül hagyni.

A szobája barátságos volt. Az ablak előtti asztalon egy vázában óriási tarka virágcsokor állt.

– Anders doktor úr küldte a virágokat – mondta az ápolónő, aki rögtön észrevette Kirstin kérdő pillantását. – Az ő kertjéből származnak. Szokott néha virágot ajándékozni a kertjéből a pácienseinek.

– Igazán nagyon kedves.

– Igen, mindenki szereti Anders doktort. Igaz, hogy ön nem is Bergesfeldenbe való?

– Igaz, én Freiburgból jöttem. Véletlenül ismertem meg dr. Anderst.

A nővér segített a koffer kipakolásában, és rábeszélte Kirstin, hogy mindjárt fekdődjön is le.

Végül Kirstin magára maradt. A nagyon különböző idegen zajok, melyek elhatoltak hozzá, semmit sem mondtak neki. Vajon tényleg megtudja itt az igazságot a betegségéről? Vajon dr. Robert Anderst jelölte ki a sors arra, hogy közölje vele, már nem sokáig élhet?

– Nem félek, gondolta dacosan Kirstin. Megváltás lesz, hogy nem kell

tovább hordanom a bizonytalanság terhét. Nem fog nehezemre esni a búcsú.

De amikor elképzelte, hogy a jövőben Anita Grothe fog Gitti ágya mellett ülni és az altatót énekelni neki, mégis fáj a szíve.

Később rövid kopogtatás után dr. Anders lépett a szobájába. Kirstin szeme felfénylett.

– Egy szüléssel kell foglalkoznom, Lohmann asszony. De az még eltart egy ideig. Így gyorsan beszaladtam magához. Meg van elégedve? Kíván valamit?

– Mindenem megvan, Anders doktor. Nagyon köszönöm a virágot!

– Ezt a nővérnek nem feltétlenül kellett volna elárulni. Beszél már a családjával?

– Nem, csak holnap akarok majd telefonálni. Ma már úgy sem történik semmi.

– A kislányát nyugodtan hagyhatta ott?

– Igen, van egy hűséges házvezetőnőnk, aki már anyámnál is dolgozott. És egy ismerősünk is törődik Gittivel.

– Szerintem mindig nagyon fontos, hogy zavartalanul, teljes nyugalomban lehessen ha az ember beteg. Tehát kapcsolódjon ki teljesen, Lohmann asszony, és főleg ne aggódjon semmiért.

– Nem aggódom, Anders doktor. Úgy tűnik, mintha Freiburg a földgolyó másik oldalán fekdődjön.

Az orvos elgondolkodva nézett rá: – Az azért talán kissé túl messze lenne, Lohmann asszony – mondta végül.

Kirstin kikerülte kutató pillantását. Mindketten tudták, hogy valami ki-
mondatlan van közöttük. Kirstin érez-
te, hogy Anders segíteni akar neki,
hogy sejt valamit a kétségbeeséséről.
De nem tudta rávenni magát, hogy
bevallja neki, rég feladta már önmagát
és a boldogságot. Nem gyógyulást ke-
res ezen a klinikán, hanem bizonyossá-
got a halálról!

– Remélhetőleg jól fog tudni aludni
az első éjszaka, Lohmann asszony.
Holnap reggel a rendelésem előtt me-
gint benézek.

Kirstin bólintott, és Anders doktor
visszament a szülőszobába.

*

Négy nap múlt el. Anita Grothe min-
den szabad óráját dr. Lohmann házá-
ban töltötte, és mindent megtett azért,
hogy nélkülözhetetlen legyen. A kis
Gitti ismét felismerte a korlátlan lehe-
tőségeket, melyek az ő számára kínál-
koztak. A felnőttek feje tetején táncolt,
és mindig és mindenben keresztülvitte
az akaratát. Ebéd után nem aludt,
kompótot vagy pudingot evett a főétel
előtt, csokoládét és cukorkát a fogmo-
sás után, és főleg minden este végtelen
harcot folytatott, hogy még ne kelljen
ágyba mennie.

Anita mindent ráhagyott Gittire, és
csak nevetett rajta. Bár nem hitt abban,
hogy Kirstin tényleg komolyan beteg,
felhasználta a kínálkozó esélyt, hogy
egészen megnyerje Gitti szívét.

Mostanág semmi konkrétumot nem
lehetett a bergesfeldeni Erdei Kliniká-
ról megtudni. Nyilván nem is lehetett

ilyen gyorsan diagnózisra számítani.
Dr. Lohmann kétszer beszélt telefo-
non dr. Hemmerrel, akihez a klinika
központja utasította, és Kirstinnel is
beszélt. Kirstin biztosította róla, hogy
nagyon gondosan törődnek vele, és
hogy ő elégedett.

Most Anita Grothe barátjával szem-
ben ült a nappaliban, és idegesen him-
bálta egymásra vetett lábait: – Ez még
sokáig fog tartani Kirstinnel – jósolta. –
A végén semmi eredménye sem lesz.

– Kirstinnek nem szokása a képzel-
gés, Anita – felelte halkán Klaus Loh-
mann. – Félek, hogy tényleg nagy baja
van. De abban nem vagyok biztos,
hogy épp Bergesfeldenben állnak ren-
delkezésre a megfelelő diagnosztikai
eszközök.

– Ő akart mindenáron odamenni. –
Anita felállt, és letérdelt barátja fotelja
mellett. – Féltekeny leszek, ha mindig
csak rá gondolsz, Klaus – suttogta.

Az orvos küzdött mindig újból fel-
hullámzó szenvedélye ellen, melyet a
szép, okos nő iránt érzett. Állhatatos
akart maradni, mert Kirstin a klinikán
feküdt, és ő azt mondta neki, hogy
Anita és öközötte csak a régi egyetemi
barátság van, és semmi több.

De Anita kezének érintése minden
Kirstinre való gondolatot kioltott. A
térdére húzta Anitát, és megcsókolta,
nem hallgatva a lelke mélyén figyel-
meztető hangra.

– Elsa mit csinál? – suttogta aggód-
va.

– A tévében egy izgalmas krimi
megy, Klaus. És Gitti végre elaludt.

De Anita tévedett. A kis Gitti nem

aludt, és épp kimászott a kiságyából, hogy utána nézzen, kikönyöröghetne-e a nagyoktól a nappaliban még valami csokoládét vagy még egy elalvás előtti mesét. Mezítláb lopakodott lefelé a vastag szőnyeggel borított lépcsőn, és óvatosan kilesekedett egy ajtónyíláson a nappaliba, hogy megvizsgálja a helyzetet. Amit látott, végtelenül megriaszította kis szívét. Bármilyen kicsi volt is Gitti, felismerte, hogy az apja és Anita néni közötti heves, viharos gyengeség valami tiltottat, valami nem illendőt jelent. Gitti romlatlan gyermeki ösztönét valószínűleg figyelmeztették Anita szeretetének túlzott bizonyítékai az elmúlt napokban. Hiszen Gitti normális beállítottságú kislány volt. Nem azt akarta, hogy elneveljék és elkényeztesék – biztonságot keresett, valódi szeretetet és vezető kezét. Így Gitti Anita iránti csodálata egyik percről a másikra ebben a döntő pillanatban gyűlöletbe és elutasításba csapott át.

Anélkül, hogy Klaus Lohmann és Anita Grothe észrevettek volna valamit, a gyermek sápadt arcocskával felment a lépcsőn, visszamászott az ágyába, és a takaró alá dugta a fejét.

– Jöjjön vissza a mamim – nyöszörögte. – Miért nincs itt az én mamim.

Gitti végül álomba sírta magát. Másnap Anita Grothénak határtalan meglepetéssel kellett megállapítania, hogy Gitti elutasítóan és kifejezetten dacoskodva viselkedik vele. Ökölbe szorított kézzel rugdalt szét egy kis babát, melyet Anita aznap hozott neki.

– Mi van veled? – kérdezte az orvosnő. – Megbolondultál talán?

– Te menjél el. Jöjjön vissza a mamim – felelte mérgesen Gitti.

– A mamid beteg. Hiszen te is tudod.

Gitti tovább toporzékolt a szegény ártatlan babán: – A mamimhoz akarok menni – zokogta.

Az orvos házában senki sem talált magyarázatot Gitti megváltozott viselkedésére. A kérés, barátságos rábeszélés és gyengéd figyelmeztetés éppoly eredménytelen maradt, mint egy szigorú prédikáció. Gitti képes volt rá, hogy Anitával való minden találkozásakor veszekedést és civakodást idézzen elő. Az orvosnő bosszankodott, és nem éppen a legtürelmesebb oldaláról mutatkozott, ami persze csak fokozta a feszültséget.

Egy jól célzott pofon, amit Anita egy kellemetlen nap után adott a kislánynak, végzetes hibának bizonyult. Gitti halottsápadt lett és levegő után kapkodott. Még mielőtt az orvosnő felfogta volna, mi történik, a kislány eszméletlenül esett össze.

Anita felemelte a gyereket, és megdöbbenően fektette az ágyra. Megtapintotta Gitti pulzusát, és közben azon gondolkozott, milyen vérkeringést élénkítő injekciót adhatna neki. Meglehetősen kellemetlenül érintette ez az indicens Klaus Lohmann-nal szemben.

Éppen ebben a pillanatban jött be az orvos a gyerekoszobába, és megkérdezte, hogy mi történt. A nappaliig hallatszott a zaj, és aztán hirtelen szinte riasztóan csend lett.

– Gitti elvesztette az eszméletét,

Klaus. Nyilván az izgalom tette. Nézd, már el is múlt. Kinyitja a szemét. – Anita megkönnyebbült. Igyekezett bagatellizálni az esetet.

Gitti már magához tért. Pillantása először az apjára esett: – Anita néni menjen el – kiáltotta mérgesen. – Csúnya, rossz!

Anita az ágya fölé hajolt és mosolygott. – Na hallod, Gitti, te sem voltál éppen kedves hozzám.

A gyerek hangosan sírni kezdett. – Nem akarlak többé látni! . . . Papi, papi, segíts már, kérlek!

Klaus Lohmann hallgatva kitolta Anitát az ajtón. Gitti sírása azonnal abbamaradt. Hagyta, hogy apja vigasztalóan vegye a karjába.

– Miért nem szereted egyszer csak Anita nénit? – kérdezte csöndesen.

– Mert nagyon, nagyon rossz. Jöj-jön haza végre mami. Egyáltalán nem kell nekünk ez az Anita néni.

Klaus Lohmann nem viselte el a gyerekszemek vádló pillantását, és lesütötte a szemét: A hétvégén meglátogatjuk mamit – ígérte.

– De Anita nénit nem visszük magunkkal – követelte a gyerek.

– Nem, nem, egyedül megyünk, csak mi ketten.

Gitti hagyta magát megnyugtatóni. Az apja addig maradt az ágya mellett ülve, míg el nem aludt.

Amikor Klaus visszatért a nappaliba, Anita már elment. Az íróasztalon egy cédulát hagyott markáns, hegyes betűivel írva:

„Sajnálom, Klaus. Holnapra Gitti nyilván elfelejt mindent. Ha beszélni

akarsz velem, az intézetben megtalálász.”

Az orvos apró darabokra tépte a lapot, és a papírkosárba dobta. Nem akart most Anitával beszélni, és azt sem hitte, hogy Gitti másnapra elfelejtené felfoghatatlan dühét.

Rövid habozás után kikereste a könyvből a bergesfeldeni Erdei Klinika telefonszámát. A telefonközpontos jelentkezett, akitől udvariasan megkérdezte, hogy beszélhetne-e még ilyen késői órán a feleségével.

– Kirstin Lohmann asszony, mindjárt utánanézek – választotta egy barát-ságos női hang. – Benne kell legyen a kartotékban. Meg is van már. A beutaló orvos: dr. Anders. A páciens egyágyas szobában fekszik. Akkor biztosan nem zavarja a hívás. Szívesen kapcsolom, Lohmann doktor úr.

– Egy pillanatra még, kérem! Azt mondta, hogy a feleségemet egy Anders nevű kolléga utalta be? Azt gondoltam, hogy Thorsten professzor páciense.

– De a beutalást nyilván Anders doktor úr intézte, hacsak nincs tévedés a bejegyzésben.

– Igen . . . hát tulajdonképpen nem is lényeges. Köszönöm. Kapcsolná a feleségemet?

Aztán Kirstin hangja hallatszott, fáradtan és egy kicsit már álmosan.

– Nem kínoznak túlságosan, drágám? – kérdezte.

– Nem, nem, egyáltalán nem olyan rossz, sőt még egész érdekes is, Klaus. Egyelőre még nincsenek megfogható eredmények. Tényleg kevésbé proble-

matikusnak képzeltem egy ilyen kivizsgálást.

– Szombaton meglátogatlak Gittivel. Egyetértesz ezzel?

– Persze, természetesen. Nagyon kedves tőled, hogy veszed magadnak a fáradságot.

– Nem magától értetődő ez, Kirstin? Te, csak még egy kérdést, a telefonközpontos azt mondta az előbb, hogy egy bizonyos dr. Anders utalt be oda téged. Ez nyilván tévedés.

Kirstin nem válaszolt rögtön. Klaus Lohmann hallotta, hogy kicsit lihegett, amikor felelni kezdett: – Nem, Klaus, ez igaz. Agnes Anders néninek van egy unokaöccse, aki itt Bergesfeldenben orvos. Agnes néni keresztül ismertem meg. Ő hívta fel a figyelmemet Thorsten professzorra, és azt a tanácsot adta, hogy erre a klinikára feküdjek be.

– Anders, eddig sohasem említetted ezt a nevet, Kirstin. Természetesen szeretnék közvetlen kapcsolatba lépni ezzel a kollégával. Lehet, hogy már van valami sejtése.

– Azt nem hiszem, Klaus. Biztos vagyok benne, hogy akkor közölte volna velem.

– Úgy látszik, nagy bizalommal vagy a kolléga iránt.

– Igen, Klaus, bízom benne.

– Miért nem említetted mostanáig?

– Én... én azt gondoltam, hogy téged ez nem érdekel, Klaus. Olyan fontos az orvos neve? Mindenesetre az operációt majd Thorsten professzor végzi.

– Minden nagyon fontos nekem és nagyon érdekel, ami veled kapcsolatos

– mondta rekedten Klaus Lohmann. – Hiányzol itt nekünk, Kirstin. Gitti nagyon vágyódik utánad.

– Igazán? Hát egyáltalán feltűnik, hogy ott vagyok vagy sem? Elsa ellátja a háztartást, és Anita biztosan törődik veled és Gittivel.

– Anitának megvan a maga munkája az intézetben. Nem lehet itt állandóan. Azonkívül újabban nem jön ki olyan jól Gittivel.

– Túlságosan elkényeztette Gittit. Ez hosszú távon nem tesz jót. De azért biztos vagyok benne, hogy Gitti boldog Anita gondoskodásával.

– Hát te örökre a klinikán akarsz maradni? – kérdezte megzavarodva Klaus Lohmann. – Egyszerűen nem értelek, Kirstin.

– Ne törd a fejedet ezen, Klaus. Hiszen szombaton találkozunk. Jó lesz Gitti kis mancsát fogni. Jó éjszakát. Nagyon fáradt vagyok. Mindig altatót kapok.

– Jó éjszakát, Kirstin. – Nagyon elgondolkodva tette le a kagylót. Ki ez az Anders kolléga, Agnes néni unokaöccse, akiről Kirstin eddig egy szót sem ejtett?

Klaus Lohmannat zavarta az a gondolat, hogy a felesége nyilvánvalóan nagyobb bizalommal van ehhez a dr. Andershoz, mint hozzá, a férjéhez. Az is zavarta, hogy nem informálták a legutolsó apró részletig.

Bár tulajdonképpen már késő volt ahhoz, hogy egy öreg hölgyet felhívjon, megkereste és tárcsázta Agnes Anders számát.

– Csak nincs rosszabbul Kirstin? –

kérdezte Agnes néni kissé megijedve. – Úgy örülök, hogy végre rászánta magát, hogy megvizsgáltassa magát az unokaöccsémmel.

– Épp az előbb beszéltem Kirstinnel, Anders asszony – számolt be udvariasan Klaus. – Jól érzi magát a klinikán, és nagyon bízik az ön unokaöccsében.

– Hát ezen nem is csodálkozom, kedves Lohmann doktor – válaszolta az öreg hölgy, akinek nagyon hízelt, amit hallott. – Robert személyesen foglalkozik minden egyes betegével. Kirstin esetében különösen fontosnak tartom, hogy mindenekelőtt a félelme és bizalmatlansága múljon el. Kis ideje magammal vittem egyszer Bergesfeldenbe, és kávéztunk az unokaöccsém házában. De ezt Kirstin azóta nyilván elmesélte magának. Tudja, nagyon bizakodó vagyok Kirstin esetében. A fejfájásának valami ártalmatlan magyarázata lesz, és természetesen meg is gyógyítják majd.

– Ezt nagyon remélem, Anders asszony. A hét végén meg akarom látogatni Kirstint, és akkor részletes információt kérek majd Anders kollégától. Ha akarja, átadom üdvözlését Kirstinnek.

– Ezt nagyon megköszönném, kedves Lohmann doktor. Különböznén igazán kedves, hogy így tájékoztat engem. Robertból biztosan egy szót sem tudtam volna kiszedni, mert rettentő komolyan veszi orvosi hallgatási kötelességét. Hogy én valóságos anyahelyettes vagyok Kirstin számára, az neki nem számítana.

– Folyamatosan tájékoztatni fogom, Anders asszony. Különböznén mit gondol, nem segíthetne Andersné abban, hogy Kirstint olvasnivalóval ellássuk? Ott fekszik, nincs semmi dolga, és meglehetősen unatkozik.

Agnes néni nevetett: – Az unokaöccsém feleségét gondolja?

– Igen, természetesen. Vagy talán nem terhelhetjük ezzel? Ő is dolgozik a rendelőben vagy a klinikán?

– Egyiket sem, kedves doktor Lohmann. Ugyanis ő egyáltalán nem létezik. Robert legnagyobb bánatomra még mindig agglegény. Bár tiszteli a női nemet és időnként szörnyen szerelmes lesz, de a végén csak nem tudja rászáni magát, hogy bevezessen a házasság révébe. Előbb-utóbb majdcsak sikerül. Én pedig majd beszerzek egy pár könnyű regényt, és a könyvkereskedéssel elküldetem Kirstinnek. Biztos örülni fog neki.

– Köszönöm szépen. Természetesen én is vihetek neki olvasnivalót. Minden kicsit körülményes, mert Bergesfelden kissé messze van. Ezért gondoltam, hogy némi segítséget kérhetünk a kolléga feleségétől. De miután az unokaöccse nőtlen . . .

Agnes néni remekül szórakozott. Még jó sokáig csevegett Kirstin férjével, és megvallotta neki, hogy már többször megpróbálta megházasítani az unokaöccsét. Eddig sajnos eredménytelenek maradtak a próbálkozásai.

Klaus Lohmann nem tette éppen boldoggá, amit ilyen diplomatikus módon sikerült megtudnia. De távol állt

tőle, hogy önmagának tegyen szemrehányást. Hogy az ő viselkedése vihette arra Kirstint, hogy egy másik orvosban, egy másik férfiben jobban bízson, az nem jutott eszébe.

Még sokáig ült elgondolkodva az íróasztalánál. Csak azután nyugodott meg valamennyire, hogy elhatározta, mindjárt másnap telefonon kapcsolatba lép Anders kollégával. Felállt, eloltotta a lámpát és felment.

Gitti felébredt, amikor föléhajolt. – Papi, Anita néni megütött – suttopta. – Menjen el, és soha többé ne jöjjön vissza.

Klaus Lohmann megijedt. Nem volt benne biztos, hogy nem álmodta-e Gitti az egészet. Kizártnak tartotta, hogy Anita tényleg megütötte volna a gyereket.

Hallgatva megsimogatta Gitti haját: – Aludjál most – mondta barátságosan. – Nemsokára szombat van. Akkor mi ketten meglátogatjuk mamit.

Gitti elégedetten az oldalára fordult és elaludt, Klaus Lohmann átment a hálószobába, és minden ajtót nyitva hagyott maga mögött, mert hallani akarta, ha esetleg szól a kislány.

Másnap reggel hatkor legmélyebb álmából riasztotta fel Anita hívása. Csengő kacagása most bosszantotta, pedig máskor mindig örömmel hallotta.

– Miért nem jelentkeztél, kedves Klaus? – kérdezte. – Legalább telefonálhattál volna.

– Nem jutottam hozzá, Anita. Ne haragudj.

– Mi volt aztán a makrancos kislánnyal? Megnyugodott?

– Sokáig tartott, mire elaludt. Éjszaka felébredt, és azt mondta, hogy te megütötted. Ezt nyilván csak álmodta.

– Nem, Klaus megfelel az igazságnak. Gitti megérdemelte azt a pofont.

– Ezt nem kellett volna tenned, Anita! Mi sohasem ütöttük még meg Gittit. Nem csoda, hogy sokkot kapott.

– A megfelelő pillanatban adott nyakleves már gyakran művelt csodát, Klaus. Túl komolyan veszed a gyereket.

– Sajnálom, hogy különböző nézetten vagyunk, Anita. Az adott körülmények között jobbnak tartanám, ha néhány napig nem jönnél hozzánk. Hadd felejtse el előbb Gitti az egészet.

Anita megsértődött. – El kell tűrnöm Gitti szeszélyeit? – kérdezte szemrehányóan.

– Nem szabad így nézned a dolgot, Anita. Ne légy igazságtalan a gyerekekkel. Gitti elbizonytalanodott, mert beteg az édesanyja.

– Jól van, nem erőltetem magam senkire, Klaus. Ily módon ma legalább ki tudom aludni magam. Ha meg akar nál látogatni, a lakásomon vagyok. Úgy érzem, csak zavarlak titeket. Tehát . . . viszontlátásra, kedves Klaus.

A férfi még valamit akart mondani, valami kibékítőt – de Anita már letette.

Hirtelen Gitti állt az ágya mellett. Visszahajtotta a takarót, és apja karjába fészkelte magát.

– Te már telefonáltál, papi. Arra ébredtem fel.

– Igen, kicsim. Tegnap este telefonon beszéltem mamival. Örül, hogy meglátogatjuk.

– Én is örülök, papi. De Anita nénit nem visszük.

– Nem, kicsim. Ma nem is jön ide.

Gitti bólintott. – A legjobb lenne, ha soha többé nem jönne hozzánk. Ha felkeltem, kikeresem a polcomról és a szekrényből a sok vacakot, amit hozott nekém. Elsa dobja a szemétkébe. Nem kell már nekem.

– A játék igazán nem tehet semmiről, Gitti. Később majd sajnálni fogod.

– Nem, papi biztosan nem. Mert Anita néni nem szeret engem. Csak úgy tesz.

Miért ütötted meg Gittit, Anita? – kérdezte gondolatban barátnőjét az orvos. – Olyan szuperokos nő vagy. Tudnod kellett volna, hogy Gitti ezt sohasem fogja megbocsátani.

Megsimogatta kislányát, és suttogva terveket kovácsolt vele a hétvégére. Anitáról többet nem beszéltek.

Reggeli után dr. Lohmann a rendelőjébe ment. Még mielőtt asszisztensnője megérkezett volna, telefonált Bergesfeldenbe. Bemutatkozott dr. Andersnak, és Kirstin állapotáról kérdezte.

A felvilágosítás, amit dr. Anders adott, nem volt különösebben biztató. Egyelőre még semmi egyértelmű nem derült ki. Sajnos nem zárható ki teljesen a tumor gyanúja.

– Ezt remélhetőleg nem közölte a feleséggel – szakította félbe izgatottan Klaus Lohmann. – Az anyja operálhatatlan tumor következtében halt meg.

– A felesége azért jött hozzám, mert feltételezte, hogy tumorban szenved,

kolléga úr – felelte nyugodtan Robert Anders. – Ő nagyon nyugodt, bár én tudom hogy izgatottan várja, hogy végre bizonyosságot kapjon.

– Nagyon aggódom, kolléga úr. El tudom érni szombaton? Akkor megyek Bergesfeldenbe, hogy a feleségemet meglátogassam.

– Igen, itt leszek, kolléga úr. Talán lesz valami eredmény addigra. Akkor meglátjuk a továbbiakat.

Klaus Lohmann elbúcsúzott, és letette a kagylót. Ezzel a kollégával tehát nyíltan közölte Kirstin, hogy attól fél, ugyanabban a betegségben szenved, mint az anyja . . .

*

Péntek este volt. A nappalos nővérek már elhagyták az osztályt.

Kirstin egy könyvet lapozgatott. Nem volt kedve olvasni. A szombatra gondolt, férje és kislánya látogatására. Örönmö kellene, hogy jönnek, szidta magát. De félt ettől a viszontlátástól. Biztos most is, mint mindig, ott lesz Anita Grothe. Ő pedig nem akarta látni ezt a minden tekintetben fölötte álló nőt.

Halkan kopogtak az ajtón. Mosolygás derítette fel Kirstin arcát, amikor dr. Anderst látta belépni. Vastag mapát tartott a kezében, és egy széket húzott az ágy mellé, mintha ma ráérne.

– Hogy érzi magát, Lohmann asszony? Fejfájás vagy egyéb panaszai vannak?

– Nem. Csak mikor leesett valami az ágyról és fel akartam venni a földről, nem tudtam rendesen megfogni. Elszédültem, de hamar elmúlt.

Robert Anders tenyerével a térdén tartott mappára csapott.

– Hamarosan megszűnnek a problémái, Lohmann asszony. Kiváló röntgenorvosunk kiderítette, hol kell keresni a baj gyökerét.

– Tumor? – kérdezte Kirstin elakadó hangon.

Dr. Anders a fejét rázta. – Bár kezdetben voltak erre mutató jelek, de sok minden szólt ellene is. A nyakcsigolyájáról lehasadt egy csontszilánk – valószínűleg egy baleset következtében. Emlékszik egy ilyen balesetre?

Kirstin gondolkozott: – Több évvel ezelőtt síelés közben elestem és többször is megperdültem. Akkoriban sokáig fáj a tarkóm. De aztán pihentetésel, meleg levegővel és masszázzsal rendbe hozták. Nem is gondoltam már rá.

– Röntgenfelvételt nem készítettek?

– Csak a térdemről, mert az fáj a legjobban.

– Nos, szerencséje volt. A sérülés meggyógyult, de a lehasadt csontdarabka körül lerakódások keletkeztek, melyek a mostani panaszait okozták. Ez a kis idegen test könnyen elmozdul, és bizonyos mozdulatoknál változtatja a helyét. Ez magyarázza, hogy nincsenek állandó fájdalmai és látászavarai sem.

– Tehát tulajdonképpen egy nagyon megnyugtató diagnózis – dadogta zavartan Kirstin.

– Thorsten professzor, aki hétfőtől megint itt lesz, fogja megoperálni. El kell távolítani a szilánkot. De ez nem

túl bonyolult műtét. Később már csak egy kis heg fogja a mostani panaszaira emlékeztetni. Most tehát minden oka megvan, hogy örvendezzen. Bevallom, hogy én is nagyon boldog vagyok.

Kirstinnek először fel kellett dolgoznia magában az új szituációt. Izgatottan és hitetlenül nézte a röntgenfelvételeket, melyeket dr. Anders az ágylappája elé tartott.

– Nézze, csak ezen az egy szinten volt felismerhető. Ha a mi röntgenorvosunk nem lenne olyan rettentően alapos és pedáns, észre sem vettük volna a kis bajkeverőt. Itt... ez a folt... igen, ez az. Ha a szilánk kicsit eltolódott, zavarok léptek fel az agy bizonyos funkcióiban. És ezért voltak fájdalmai a tarkóján is.

Kirstin hátradólt, és behunyta a szemét.

Robert Anders összerakta a röntgenfelvételeket, hogy visszacsúsztassa őket a mappába: – Ugye, nem fél az operációtól, Lohmann asszony? – kérdezte kedvesen.

– Nem. De először hozzá kell szoknom a gondolathoz, hogy meggyógyulhatok. Annyira meg voltam róla győződve, hogy mindennek vége van.

Most ismét felnézett. Pillantása találgozott az orvoséval. Azt olvasta ki a szeméből, hogy érez valamit az ő belső zavartságából, és kész lenne segíteni rajta. De Kirstin hallgatott.

– Holnap jön a férje – mondta dr. Anders. – Megbeszélést kért tőlem. Nagyon megkönnyebbültem, hogy most már egyértelmű diagnózist mutathatok be neki.

– Tehát... tehát ez nem veszélyes operáció?

– Nem, egyáltalán nem. Hamarosan megszabadul a panaszaitól. Az élete megint igazi élet lesz.

Kirstin szinte szégyellte magát, hogy nem teheti meg az orvosnak azt a szívességet, hogy örül. Küzdött a kísértéssel, hogy megvallja ennek a barátságos, segítőkész orvosnak, hogy egyáltalán nem vágyik visszatérni abba a házba, amelyben rá már semmi szükség nincs. Most szembe kellett nézzen a valósággal. Nem kerülheti el a döntést. Dr. Andersnak sincs rá hatalma, hogy helyette döntsön.

Kirstin ezért kitartóan hallgatott, és így minden reménytől megfosztotta az orvost, aki türelmesen ült az ágya mellett és várakozott. Talán sejtette ezen a késő esti órán, hogy mit érez iránta. De nem ragadta meg a végtelenül szélesnek tűnő folyó túlsó partjáról felé nyúló kezét. Nem, neki saját útját kell járnia, Robert Anders és öközötte bizalom és barátság van ugyan, de semmi más.

Több mint két óra múlt el így, mikor dr. Anders felállt, és halkán jó éjszakát kívánt Kirstinnek.

– Köszönöm magának, kedves dr. Anders – válaszolt Kirstin, és mosolygott hozzá.

Mappájával a hóna alatt elhagyta a szobát. Boldog volt, mert tudta, hogy Kirstin Lohmann-nak segíteni lehetett. De ugyanakkor el kellett temetnie egy álmot, egy édes, szép álmot, mely sohasem valósulhat meg.

*

Gitti virágcsokrot hozott, és égett az arccskája. Kirstin átölelte a kislányát, és csókokkal borította Gitti arcát.

– Papi még egy doktorral beszél, mami – számolt be a gyerek. – De egy nővérke megmutatta nekem a te ajtódat.

– Örülök, hogy itt vagy, kicsi Gitti.

– Gyorsan haza kell gyere, mami – jelentette ki komolyan Gitti. – Tudod, egyszerűen semmi sem megy egy igazi mami nélkül.

– De hiszen ott van nektek Anita néni.

– Anita néni nem jön többet, és én sem szeretem őt. – A kis lábacska mérgesen dobbant a padlón, hogy csak úgy zengett.

– De Gitti!

– De ha egyszer ki nem állhatom!

Kirstin még egyszer magához szorította a gyermeket: – Igen, Gitti, hazajövök – suttogta. – Egy kis operációt fognak rajtam végezni, és aztán hamarosan meggyógyulok.

– Nagyszerű, mami. És akkor soha többet nem engedlek el.

Kirstin a kislánya fölött kinézett az ablakon az ég végtelenjébe. Most már örülhetek, hogy életben maradok, gondolta meghatottan. Gittinek szüksége van rám. Nem hagyhatom cserben a gyermekemet. Ha Klaus Anita mellett dönt, nem fogok akadályt gördíteni az útjába. De semmi áron sem engedem át nekik Gittit!

Mégis könny öntötte el a szemét, amikor megpróbálta Klaus nélkül elképzelni a jövőjét.

Aztán bejött Klaus, és a viszontlátás

feletti öröm néhány percre elfeledtette vele a bánatát. Klaus nagyon élénk volt, és megbecsüléssel beszélt bergesfeldeni kollégáiról, akik olyan célratörően és sikeresen tisztázták az esetét.

– Miért nem említetted soha, hogy Anders kolléga különleges bizalmadat élvezi? – kérdezte csak úgy mellékesen. – Hiszen az általad oly nagyon tisztelt Agnes néni édes unokaöccséről van szó.

Kirstin megsimogatta ujjá hegyével a virágokat, melyeket Gitti hozott.

– Megígértettem veled, Klaus, hogy minden körülmények között megmondja neked az igazságot. És attól tartottam, hogy te megpróbálnád ezt megakadályozni. Hiszen ismerem a fel fogásodat.

Klaus Lohmann mindkét kezét Gitti keskeny vállára tette: – Szerencsére nem kerültünk ilyen komoly problémával szembe, Kirstin. Az igazság a betegágnál aligha tisztázható probléma marad. Emlékszel, ugye, a diák esetére?

– Igen, Klaus, nagyon jól. Hogy van? Talán már? . . .

Az orvos bizakodóan mosolygott: – Anita javaslatára egy teljesen új kezeléssel próbálkoztunk. Meglepően szépen javult, és most meg fogják operálni az egyetemi klinikán. Ha nem csal minden jel, igaza lesz, és a következő félévben ismét az egyetemen fog tanulni.

Kirstin nem nézett a férjére, amikor azt mondta: – Anita nagyon okos és jó orvos, ugye?

– Igen, rendkívül tehetséges. Még

az egyetemi klinikai kollégák sem merték a diák súlyos állapotában a gyógyszeres teljes átállítását kockáztatni.

A diák, akit Kirstin soha életében nem látott, élni fog, és boldog lesz. És Anitának köszönheti ezt . . .

Hozzá kell szoknom a gondolathoz – gondolta Kirstin bátorságát veszítve. – De Gittiért harcolni fogok. Nem hagyom elvenni tőlem a gyermekemet.

Dr. Lohmann és Gitti viszonylag korán elindultak. Kirstin feltételezte, hogy Klaus türelmetlen, mert Anitát akarja vizontlátani.

– Csütörtökön operál téged Thorsten professzor, Kirstin. Telefonon fogok érdeklődni. Minden jót.

Aztán becsukódott az ajtó. Nem maradt más vissza, mint Gitti virágcsokra, mely kissé már meghervadt.

★

Délelőtt tizenegy órakor dr. Lohmann telefonált az Erdei Klinikára. Több-ször kapcsolták tovább, és megtudta, hogy Anders doktor is az operáló csoporthoz tartozik. Végül egy nagyon fiatal ápolónővel beszélt, aki türelmetlen kérdésére dadogva felelte, hogy az operáció egy komplikáció miatt elhúzódik. Részleteket sajnos nem tud.

Jeges félelem kerítette hatalmába Klaus Lohmann. Ha Kirstin meghal, még csak nincs is mellette. Hirtelen mintha hályog esett volna le a szeméről. Megértette, milyen veszélyes játékot űzött Anita Grothéval. Csak a fenyegető halál láttán ébredt tudatára, mennyire szereti Kirstint. Anita Grothe szuperintelligens, szinte min-

den területen verhetetlen. De ő nem tudja szeretni ezt a hideg, számító nőt. Ha a szenvedélyük egyszer kiég, csak szürke hamu marad majd. Kirstinnek pedig aranyból van a szíve. Nem szabad elmennie anélkül, hogy még egyszer megmondja neki, mennyire szereti. Vagy talán már késő?

Dr. Lohmann félbeszakította a rendelést, autójába ült, és nyaktörő sebességgel Bergesfeldenbe hajtott. Kimerülten és a félelemtől megmerevedve lépett a klinikára, és megmutatatta magának a műtökhöz vezető utat.

Dr. Andersen még rajta volt a maszk, a sapka és a kesztyű, amikor kollégájával találkozott. Csak bólintott Klaus Lohmann-nak, aki ebből tudta, hogy elmúlt a veszély.

*

Amikor Kirstin először kinyitotta a szemét, a férje arcát látta meg szorosan maga fölött: – Az operáció sikerült, Kirstin. Bár volt egy váratlan komplikáció, mert bizonyos idegszálak is károsodtak, úgyhogy a bénulás veszélye állt fenn. De most már minden rendben van. Gitti és én két hét múlva értek jövünk.

– Hát itt vagy, Klaus – suttogta Kirstin erőtlenül. – Hiszen rendelési idő van.

– Mindent holnapra halasztottam. Most veled kellett lennem. Eszembe jutott, hogy szombaton nem mondtam neked, hogy mennyire szeretlek. Olyan magától értetődőnek tűnik, hogy alig beszélünk róla.

Kirstin megértette. Kiolvasta sze-

méből a bocsánatkérését. Nem veszítette el a férje szerelmét. Ismét élhet, nem kell harcolnia a gyermekéért.

– Anita soha többé nem jön hozzánk, Kirstin – mondta halkán Klaus Lohmann. Röviddel ezelőtt nagyon kedvező külföldi ajánlatot kapott. Gondolom, el fogja fogadni.

Kirstinre kellemes bágyadtság szállt. – Nem haragszom Anitára, Klaus – dadogta álmosan. – Nagyszerű dolog, hogy a diák meggyógyulhat.

Klaus Lohmann mélyebben hajolt felesége fölé, és megcsókolta sápadt, hűvös homlokát. – Szeretlek, Kirstin – mondta még egyszer. De nem volt biztos benne, hogy ő még hallotta. Mert Kirstin mélyen elaludt.

*

Agnes néni megint a bergesfeldeni doktorházban ült a vasárnapi kávénál. Kivételesen nem volt vele feleségjelölt. Mivel Theresia Mansfeld a konyhában foglalatосkodott, fesztelenül beszélhetett az unokaöccsével.

– Kirstin Lohmann dolgát is remekül tisztába hoztad – dicsérte. – Meglátogatott a múlt héten. Alig lehet megismerni, olyan sugárzóan egészséges és jókedvű lett az operáció után.

– Tudod, hogy bizonyos fokig veszélyben voltam, hogy beleszeretek ebbe az asszonyba, Agnes néni? – vallotta be dr. Anders kissé fájdalmas mosollyal.

– Te is mindig a legrosszabb pillanatban fedezed fel a szívedet – szidta nénikéje. – És ha majd legközelebb idehozok egy igazán csinos és szere-

tetre méltó fiatal hölgyet, akkor a szokott módon lehetetlenül fogsz viselkedni és elriasztod. Attól tartok, hogy nem jött még a világra az a nő, akit te egyszer elveszel feleségül.

– Biztosan létezik valahol ezen a szép világon, Agnes néni. Csak sajnós eddig még nem találkoztam vele. – Robert Anders lehajolt Cherryhez, és megsimogatta a dakszlit. – Egyedül

maradunk, Cherry – mondta inkább a kutya, mint a nagynénje felé. – Ami azt illeti, Agnes néni sem járt éppen jó példával elől.

Az öreg hölgy fenyegetően felhorkant: – Szemtelen fickó vagy, és az is maradsz, Robert.

Egymásra néztek és nevettek. Cherry úgy ugatott közbe, mintha pontosan tudná, miről is van szó.

Vége

Dr. Anders

2. füzet

GYEREKET AKAROK

A szép, fiatal és gazdag asszonynak látszólag mindent megadott az élet. Csak egyet nem, amire pedig a legjobban vágyik: gyereket. Szívbetegsége miatt ez csak elérhetetlen álmom számára. De talán majd a csendes, félreeső Erdei klinikán, Anders doktor és munkatársai segítenek... Megindul a harc a gyermekért. Az egyik oldalon a mindent vállaló asszony és az orvos, velük szemben a gyenge férj, a hajdani házi orvos és az a bizonyos Harmadik... Melyikük lesz a győztes?...

**Janette Rainwater:
Az öngyógyítás művészete
(Rajtad múlik)**

Ez a könyv gyakorlatokat kínál, amelyek révén megtanulhatsz különbséget tenni az őszinte megfigyelés, az önelemzés és a gyötrő gondolatokban őrlődés között. Azt azonban csak te tudhatod, szánsz-e időt a gyakorlatokra, elvégzed-e az önvizsgálatot.

Rajtad múlik, elindulsz-e az önmegfigyelés útján, mely kiszabadít az önkínzó játékokból és a személyes szabadsághoz vezet. Változás akkor történik, amikor azzá válsz, aki vagy. Megtapasztalod és elfogadod magadat olyannak, amilyen vagy. Akkor majd a legváltóságosabb helyzetben is tudni fogod, mit tegyél. Munkádnak azonban csak akkor lesz eredménye, ha a könyvet nem csupán elolvasod. Aktívan kell szembenézned azokkal a dolgokkal, amelyekről félsz, ha fejlődni akarsz.

Janette Rainwater, a neves amerikai pszichiáter biztos kézzel vezet az öngyógyító gyakorlatok útvesztőjében.

**A Rakéta Könyvkiadó könyvei
kaphatók a könyv- és hírlapárusoknál!**

Rakéta Könyvkiadó
Felelős kiadó Veress Marian
Készült a Pécsi Szikra Nyomdában, 90-1125, Pécs, 1990
Felelős vezető Farkas Gábor igazgató
Kiadványszám 18
ISBN 963 02 8144 9
ISSN 0865-9680

3147-2

Mai rohanó világunkban könnyű, kellemes szórakozást ígérnek a havonta megjelenő

füzetek.

Az NSZK, Franciaország, Olaszország és még sok más ország után a magyar olvasó is megismerkedhet az Erdei Klinika méltán népszerű, megrögzött agglegény sebész-nőgyógyászával, Anders doktorral. Ő áll a hol vidám, hol szomorú, de mindig izgalmas történetek középpontjában. Körülötte kavargó a klinika – és a Fekete-erdei kisváros, Bergesfelden – élete. Orvosok, nővérek, no meg a betegek... Ahány beteg, annyi eset, annyi megoldandó feladat az orvosok számára, és annyi kisebb-nagyobb egyéni dráma.

És közben Ágnes néni, az orvos vénkisasszony nagynénje fáradhatatlanul igyekszik megfelelő feleséget találni unokaöccsének, aki viszont nagyonis jól érzi magát két tacskójával, szigorú és gondos házvezetőnőjével, csípősnyelvű, de jólelkű asszisztensnőjével, és csak a hivatásának él...

1. füzet

NE ADD FEL

Egy csendes vasárnap délután Ágnes néni, Anders doktor vénkisasszony nénikéje csinos, fiatal nőt hoz magával az agglegény orvos házába. Újabb feleségjelölt lenne? Ezúttal nem. A szép vendég beteg, és súlyos gondolatok gyötrik. Fél. Fél, hogy nem mondják meg neki az igazságot betegségéről, és fél az igazságtól is. Sikerül-e Anders doktornak megtalálni a kízó fájdalmak okát, bizalmat önteni a betegbe és sikerül-e az asszonynak megvívnia a maga egyéni harcát boldogságáért, férjéért és kislányáért?...

Kedves olvasó!
Figyelje a sorozat 2. számától induló pályázatunkat!
Külföldi utazást nyerhet!

33,- Ft